

Phần 3

Chương 21

Lúc Chu Chính Hiến trở về, trong phòng vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng động nào. Anh kéo caravat ra, nhấc chân đi vào phòng trong.

“Lâm...” Vốn muốn gọi cô, nhưng không nghĩ đến bóng hình người kia lại nằm nhoài bên giường, hình như đã ngủ thiếp đi rồi.

Bước chân Chu Chính Hiến vô thức nhẹ hơn, anh đi tới bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống cô.

Ánh đèn bên trong căn phòng u ám, tia sáng màu vàng yếu ớt chiếu lên gương mặt cô, bởi vì đôi mắt đã nhắm, cho nên hàng mi cong cong tạo thành một cái bóng ở dưới mắt, bộ dạng này, cũng làm cho vẻ mặt luôn lạnh nhạt của cô mềm mại hơn rất nhiều.

Đột nhiên, Lâm Tấn Nhiễm cử động, nhúm tóc nhỏ trượt xuống một bên mặt cô. Chu Chính Hiến hơi khựng lại, theo bản năng muốn đưa tay vén tóc của cô ra sau tai.

Ngay lúc tay của anh sắp chạm vào gò má cô, đột nhiên người đang ngủ mở mắt ra, ánh mắt tràn ngập sự phờng bị và lạnh lùng.

Chu Chính Hiến hơi sững sờ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, không khí dường như càng thêm tĩnh lặng.

Cuối cùng chỉ thấy Chu Chính Hiến khẽ cười, nói, “Tôi cho rằng cô đã ngủ rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm ngòai thẳng người dậy, nghi ngờ liếc mắt nhìn anh một cái, “Hơi chán nên tôi không cần thận ngủ quên thôi.”

Vừa rồi anh muốn làm gì thế?

“Ừ.” Chu Chính Hiến gật đầu, cởi áo khoác ra rồi ném lên giường.

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy hơi kỳ lạ, cô đứng dậy, lùi ra phía sau vài bước, “Anh cần phải nghỉ ngơi nên tôi về trước đây.”

“Đợi đã.” Chu Chính Hiến quay đầu hỏi cô, “Đói bụng không? Để tôi bảo khách sạn chuẩn bị bữa khuya, lát nữa sẽ đưa đến phòng cô.”

Lâm Tấn Nhiễm ồ một tiếng, “Tôi không đói, không cần đưa qua đâu.”

Sau khi nghe xong Chu Chính Hiến tiến lên vài bước, anh cúi đầu nhìn cô, dường như đang quan sát, “Lẽ nào cô cũng học theo mấy cô gái kia giảm béo à?”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn họng, “Không phải.”

Lông mày Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, hình như không nghe thấy cô nói gì, “Cô quá gầy rồi, ăn nhiều vào.”

Lâm Tấn Nhiễm cảm giác có trăm miệng cũng không thể cãi được, “...Thật sự không phải mà.”

Cuối cùng, Chu Chính Hiến vẫn bảo khách sạn đưa bữa khuya lên, Lâm Tấn Nhiễm cũng không thể đùn đẩy nữa, nói tiếng cảm ơn rồi quay về phòng.

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh, Chu Chính Hiến kéo caravat xuống, ngồi bên mép giường.

Hình như cô luôn đề phòng như vậy, nhìn thì lười biếng, không quan tâm nhiều đến mọi thứ lắm, nhưng thật ra lòng cảnh giác rất cao.

Anh nhớ tới dáng vẻ lần trước của cô ở hành lang, trong mắt của cô tràn đầy kinh ngạc và đau đớn, giống như một con thú nhỏ bị vút bỏ vậy. Loại ánh mắt đó, người bình thường sẽ không có. Trên người của cô dường như toàn là bí mật.

Đột nhiên Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng.

Không ngờ bản thân từ bắt đầu cảm thấy thú vị muốn trêu chọc cô, dần dần lại biến thành sự yêu thích muốn đi tìm hiểu như bây giờ... cũng được, nếu rung động rồi thì lập tức hành động thôi, hướng hồ bản thân còn rất thích cảm giác này nữa.

Có điều dường như người phụ nữ luôn luôn kháng cự anh.

Nhớ đến điều này, Chu Chính Hiến híp mắt lại.

Kháng cự thì sao chứ, có những người nên từ từ dụ dỗ...

Sáng hôm sau, chuông cửa phòng Lâm Tấn Nhiễm bị người ta ấn vang.

Cô từ trên giường bò dậy, hơi mệt mỏi đi ra mở cửa.

“Chị ơi chị! Chúng ta mau xuất phát thôi!” Cậu nhóc ngoài cửa chạy thẳng vào phòng, “Ôi? Chị vừa mới rời giường ạ?”

Mắt Lâm Tấn Nhiễm tròn tròn, nhìn thấy Chu Chính Hiến ăn mặc chỉnh tề đứng ngoài cửa, lại nhìn Triều Triều chạy qua chạy lại trong phòng, “Hai người... sớm vậy sao?”

Triều Triều giục cô, “Chị mau đi rửa mặt đi! Chúng ta phải đi thôi!”

Nói xong, Triều Triều vừa kéo vừa lôi cô đi về phòng vệ sinh, trong lúc này Lâm Tấn Nhiễm quay đầu liếc nhìn người nào đó, chỉ thấy người đàn ông

vón đứng ở cửa đã bước vào rồi, hơn nữa còn rất nhàn nhã ngồi xuống ghé sofa.

Sao anh cũng đi vào, chẳng lẽ cuộc họp hôm nay còn chưa bắt đầu?

Cuối cùng Lâm Tấn Nhiễm cũng chuẩn bị xong, cô đeo balô lên vai, đưa tay nắm lấy tay Triều Triều, “Chúng ta xuất phát thôi.”

“Yeah!”

Lâm Tấn Nhiễm đi tới trước mặt Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Triều Triều, chúng tôi đi trước nhé.”

“Đợi đã.” Chu Chính Hiến đứng lên, tiện thể sờ sờ đầu Triều Triều, “Tôi đi cùng hai người.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Hả?”

Triều Triều, “O?”

Trên xe đi tới Disneyland, hai lớn một nhỏ ngồi theo hàng.

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Nói đúng ra thì anh đến đây để làm việc, sao đột nhiên lại hứng thú muốn cùng đi tới Disneyland chứ? Chu Chính Hiến và Disneyland? Phù hợp sao?

“Cậu, cậu thật sự muốn đi chơi với Triều Triều ạ?”

Chu Chính Hiến liếc cậu bé một cái, đưa tay véo véo gương mặt cậu bé, “Sao thế, không muốn cậu đi à?”

“Không phải không phải!” Triều Triều lắc đầu, “Do quá mới lạ thôi, mới lạ đến nỗi cháu không tin luôn, cậu, từ lúc nào mà cậu lại tốt bụng như vậy ạ?”

Về mặt Chu Chính Hiến bất động nhìn Lâm Tấn Nhiễm đang ngó ra ngoài cửa sổ, “Bây giờ cháu là đứa con trai duy nhất của Chu gia, cháu nói xem cậu có nên bảo đảm an toàn cho cháu không?”

Đôi mắt to linh động của Triều Triều híp lại, “Hóa ra là vậy, cậu tốt bụng quá.” Tin cậu mới là chuyện lạ, bằng lòng vứt bỏ công việc để đưa cháu đi chơi, chắc chắn là có mục đích khác!

Triều Triều nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên gian xảo cười trộm một tiếng.

Lời cậu nói sao mà quen thế nhỉ... Trước đây lúc cậu nhỏ lừa gạt mấy chị gái nọ không phải cũng thường xuyên lấy cháu làm lá chắn sao? Cho nên mới nói, không phải cậu muốn chăm nom cháu, mà là muốn nhìn chị ngồi bên cạnh cháu đây này!

Lúc đến Disneyland đã có rất nhiều người rồi, ba người xuống xe, sau khi kiểm vé xong thì liền vào trong.

Có lẽ Triều Triều đã kiếm chế quá lâu rồi, vừa đến thiên đường của trẻ con, cậu bé đã kích động chạy qua chạy lại không ngừng.

“Cái này hay quá đi, chúng ta chơi cái này đi.”

“Chị ơi chị ơi, chị ăn kem không ạ? Hình chuột Mickey này.”

“Em cứ ăn đi.”

“Không được, chúng ta mỗi người một cái, trắng đen phối hợp.”

...

“Chị, chị xem trên đầu mấy chị khác đều đeo bờm có lỗ tai kìa, chị cũng đeo một cái đi.” Triều Triều đứng trước một cửa hàng nhỏ ven đường, chỉ vào cái bờm chuột Minnie nói.

Lâm Tấn Nhiễm cười gượng, “Đồ chơi này, hay là thôi đi.”

“Tại sao ạ? Chúng ta phải nhập gia tùy tục chứ.” Triều Triều nói xong thì kéo tay Chu Chính Hiến, “Cậu, mau mua một cái cho chị đi.”

Chu Chính Hiến nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ.

Trong lúc Lâm Tấn Nhiễm muốn tỏ vẻ kiên quyết không đeo, Chu Chính Hiến đã xoay đầu nói, “Ông chủ, lấy cái này.”

“Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Triều Triều mua bờm cho cô xong còn hưng phấn hơn là mua được loại kem mình thích nữa, có điều Lâm Tấn Nhiễm thật sự không hiểu, cái này giống như mào đội đầu thời nhà Thanh vậy, thô tục hơn thì giống như áo lót, nhưng tại sao nhiều người lại thích đội nó lên đầu như thế nhỉ?

“Chị, cái này đẹp lắm, sau khi chị đội lên thì dễ thương giống như Minnie vậy đó.”

Lâm Tấn Nhiễm ho khan, vẫn rất do dự.

Nhưng cuối cùng, dưới ánh mắt cực kỳ chờ mong của Triều Triều cô vẫn phải đội nó lên đầu. Thôi kệ, nếu đã theo cậu bé tới đây thì cũng không nên khiến nó thất vọng.

Triều Triều thấy cô đội lên rồi thì đôi mắt híp lại thành một khe nhỏ, cậu bé lại khen hai câu, cuối cùng cũng hài lòng đi về phía trước.

“Rất đáng yêu.” Người nào đó vừa dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm đã cảm thấy cái bờm trên đầu bị người ta kéo kéo, cô nheo mắt nhìn, chỉ thấy Chu Chính Hiến rất hứng thú nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu cô.

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm hơi hồi hộp, lập tức đưa tay chỉnh lại “lỗ tai” trên đầu: “Anh cũng cảm thấy dễ thương sao? Không ngờ Chu tiên sinh lại có tính trẻ con như vậy.”

Dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm bỏ lại Chu Chính Hiến, nhấc chân đuổi theo Triều Triều.

Người đàn ông sau lưng nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ ở phía trước, khẽ cong môi, “Tôi nói cô mà.”

Vừa bắt đầu thì Lâm Tấn Nhiễm hơi khó chịu, nhưng sau một lúc đeo thì dường như cũng quên mất trên đầu còn đeo một vật “đáng yêu” như thế.

“Stitch!”¹ Đột nhiên Triều Triều kéo Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đi tới phía trước, “Nhanh nhanh nhanh, cháu muốn chơi cái này.”

(1) Stitch: Nhân vật hoạt hình nổi tiếng của Disney

Vì vậy, Lâm Tấn Nhiễm còn chưa hiểu cái gì đã bị Triều Triều kéo đi xếp hàng. Đợi khoảng 10 phút, ba người theo dòng người bước vào một căn phòng nhỏ.

Vốn Lâm Tấn Nhiễm cho rằng cái này là một trò chơi trí tuệ, nhưng sau khi nhìn một lúc mới phát hiện cái này là... một trò chơi rất trẻ con. Ủ, chỉ là trẻ con so với người trưởng thành thôi.

Lúc này trên màn hình trước mặt, quái vật màu xanh nhỏ mở phi thuyền ra, bay lên rồi nhảy xuống chào hỏi phụ huynh và mấy đứa bé. Quái vật nhỏ này chắc do con người điều khiển, cho nên nó mới chuyển động một cách chính xác để chơi với khách, thậm chí ống kính lia tới trước mặt khán giả nào, nó còn có thể gọi tên của họ và đùa giỡn với người đó.

Mấy đứa bé cười mãi, mà Lâm Tấn Nhiễm lại hơi buồn chán đánh giá khán giả ngồi ở dưới.

Người tới đây hầu như đều là cha mẹ dẫn con mình tới chơi, còn cô và Chu Chính Hiến dẫn Triều Triều đi thì hơi kỳ lạ.

Trong lúc Lâm Tấn Nhiễm đang nhàm chán ngắm móng tay thì quái vật nhỏ lại bắt đầu gọi tên, mà lúc này, ống kính phía bên phải cũng bắt đầu đảo qua đảo lại chỗ khán giả.

“Cô, chính là cô, cô gái đeo bờm chuột Minnie đó.”

Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy Triều Triều bên cạnh hít một hơi thật sâu, sau đó cực kỳ hưng phấn kéo kéo áo Lâm Tấn Nhiễm, “Là chị! Là chị! Stitch gọi chị kìa!”

Lâm Tấn Nhiễm mờ mịt ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện gương mặt hiển thị ở màn hình bên cạnh chính là cô...

Cô lập tức có cảm giác lên lớp bị thầy giáo điểm danh.

“Người đẹp, cô tên gì?” Quái vật nhỏ Stitch bắt đầu trêu chọc cô.

Khóe miệng Lâm Tẫn Nhiễm giật giật, cần phải trả lời sao?

“Chị ấy là Lâm Tẫn Nhiễm!” Triều Triều bên cạnh đã lớn tiếng trả lời giúp cô.

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

“À, Lâm Tẫn Nhiễm. Vậy thì Lâm Tẫn Nhiễm, cô có bạn trai chưa?”

Triều Triều nhanh nhẩu đáp: “Có rồi!”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

Giương mặt quái vật nhỏ ừ ừ, “Hả? Có bạn trai rồi à? Bạn trai cô có ở đây không?”

“Có có có!” Triều Triều đẩy đẩy người Lâm Tẫn Nhiễm, để bản thân cũng có thể lọt vào ống kính, “Ngồi bên cạnh chị ấy này.”

Dứt lời, Lâm Tẫn Nhiễm phát hiện ống kính màn hình lại bắt đầu chuyển động, sau đó từ từ... quay sang Chu Chính Hiến.

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

Bạn nhỏ Triều Triều, em lại định giờ trò gì đây?

Lâm Tẫn Nhiễm hơi lúng túng nhìn người đàn ông trong màn hình, khuôn mặt người kia rất rõ ràng, vô cùng tuấn tú, dường như anh hoàn toàn không bị ống kính ảnh hưởng.

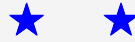
Người đàn ông chỉ yên lặng ngồi đó, giống như người tù trong tạp chí bước ra vậy. Vì thế, khán giả hàng trước lập tức bắt đầu tìm kiếm bóng dáng người trên màn hình.

Mà lúc này, quái vật nhỏ Stitch lại bắt đầu nói chuyện, vẻ mặt tức giận của nó rất sinh động. Mọi người chỉ nghe nó bực bội hỏi, “Hừ, chính là anh cướp Tẫn Nhiễm của tôi sao? Tôi hỏi anh, anh thích cô ấy hả?”

Stitch vừa dứt lời, Lâm Tẫn Nhiễm cảm thấy trán của mình xuất hiện ba vạch đen. Mà khán giả lại bắt đầu náo loạn, ánh mắt của mỗi người đều tràn ngập vẻ bất quá nhìn bọn họ.

Trong lúc Lâm Tẫn Nhiễm cho rằng tình huống này sẽ lặng lẽ chìm xuống, đột nhiên người đàn ông trên màn hình khẽ cười, tiếp theo giọng nói trầm thấp của anh vang lên trong căn phòng nhỏ này, anh nói, “Tôi thích cô ấy.”

Chương 22

Tôi thích cô ấy?

Lâm Tấn Nhiễm ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh, mà trong mắt anh tràn ngập sự vui vẻ cũng đang nhìn cô, hai người cách một cậu nhóc đối mắt nhìn nhau. Ông kính kéo xa ra, lúc này trong mắt của mọi người thì nghiễm nhiên chính là cặp tình nhân đang vô cùng ân ái.

Ở phía dưới, có một bà mẹ trẻ bới móc ông chồng mình, thấy không, học tập người ta đi.

Ông chồng không còn gì để nói, ông kính này cũng không quay tôi, tôi muốn nói cũng không có cơ hội mà.

Hừ, nhìn bộ dạng của ông như vậy, ông kính cũng lười giúp ông.

Rốt cuộc chịu đựng qua khoảng thời gian đau tim này, mọi người giải tán. Từ cửa ra ngoài đường nhỏ, người bên cạnh không ngừng quay đầu lại nhìn ba người Lâm Tấn Nhiễm.

Thậm chí một đứa bé còn chỉ tay vào Chu Chính Hiến nói rằng, “Đây là người cướp bạn gái của Stitch đúng không mẹ?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Người mẹ kia cười gượng xin lỗi Chu Chính Hiến, vội vàng dắt con mình đi mất. Khóe môi của Chu Chính Hiến khẽ cong lên, có thể dễ dàng nhận ra tâm trạng anh đang rất tốt.

“Chu tiên sinh, vừa rồi anh nói như vậy rất dễ làm người ta hiểu lầm đó.” Lâm Tấn Nhiễm đấm đo một lúc rồi vẫn quyết định nói.

Chu Chính Hiến liếc cô, “Đã hiểu lầm rồi, không phải sao? Đừng để ý chuyện nhỏ này làm gì.”

Lâm Tấn Nhiễm biết anh đang nói đến việc Triều Triều nói quan hệ của hai người bọn họ là tình nhân, cô ho khan, “Triều Triều nói lung tung, anh không cần phải hòa theo nó.”

“Nếu đã cùng Triều Triều ra ngoài chơi, thì tất nhiên là phải nghe theo nó rồi.” Chu Chính Hiến sờ sờ đầu Triều Triều, “Đúng không Triều Triều?”

“Vâng, cậu nói rất đúng!” Cậu nhóc toét miệng cười với hai người.

Cậu lớn đúng là gian xảo, còn thừa dịp như vậy bày tỏ với người ta nữa chứ!

“Sao vậy, cô tưởng thật à?” Chu Chính Hiến dừng bước lại, nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn họng, “Sao có thể, mấy lời nói đùa này làm sao tôi có thể tưởng thật chứ?”

Vừa dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy đôi tai trên đầu bị người ta vỗ vỗ, lúc cô ngước mắt nhìn lên thì Chu Chính Hiến đã thu tay mình lại rồi, chỉ thấy anh khẽ mỉm cười, chậm rãi phun ra một chữ: “Ngốc.”

“???”

“Triêu Triêu, còn muốn chơi gì nữa không?”

“Muốn chơi voi nhỏ bay ạ!”

“Được, vậy chúng ta đi chơi thôi.”

Một lớn một nhỏ dắt nhau đi mất, Lâm Tấn Nhiễm đứng nhìn, một lúc lâu sau vẫn chưa phản ứng được.

Ngốc?

Anh mới ngốc? Toàn bộ Chu gia nhà anh đều ngốc!

Lâm Tấn Nhiễm hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉnh lại đôi tai kia, sao hôm nay người này lại thích vỗ đầu cô thế nhỉ, anh thích đôi tai này như vậy sao? Thích như thế thì tự mình mua một cái đội đi.

Sau khi chỉnh đôi tai chuột Minnie thẳng lại, cô nhắc chân đuổi theo bọn họ. Bởi vì vội vội vàng vàng nên cô cũng không nhận ra tai mình đang đỏ ửng lên.

Màn đêm dần tối, cảm xúc mãnh liệt của Triêu Triêu cũng cạn kiệt dần, cuối cùng cậu nhóc cũng chịu rời khỏi “Thiên đường”.

Xe đứng ở trước cửa chờ bọn họ, sau khi lên xe, Triêu Triêu dựa vào lòng Lâm Tấn Nhiễm mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ba người vừa về đến khách sạn đã thấy Chu Diễm tiến lên đón, “Thiếu gia, cậu về rồi.”

Chu Chính Hiến gật đầu, ra hiệu cho Chu Diễm ôm Triêu Triêu đi, “Đưa nó về phòng ngủ đi.” Sau khi nói xong, anh nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Cô đi ăn cơm với tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, ôm Triêu Triêu ở trong lòng, “Để tôi ôm nó đi ngủ, chuyện ăn cơm tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Dứt lời, cô cũng không nhìn Chu Chính Hiến có phản ứng gì đã vội vàng ôm Triêu Triêu đi vào bên trong.

Chu Chính Hiến nhìn theo bóng lưng kia, hơi nheo mắt, “Ý của cô ấy là không muốn ăn cơm với tôi à?”

Chu Diễm, “Hà?”

“Tôi đáng sợ lắm sao?”

Chu Diễm: “...”

Ngày thứ ba đến Thượng Hải, cuối cùng Chu Chính Hiến cũng thật sự đi làm việc, mà Lâm Tấn Nhiễm cũng có thể một mình dẫn Triều Triều đi lung tung khắp nơi.

Ngày thứ tư, tất cả về nhà.

Từ sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh đáp máy bay xuống, Lâm Tấn Nhiễm không có dự định theo bọn họ về Chu gia, cho nên lập tức nói, “Ngày mai tôi có lớp, tôi trực tiếp về trường học luôn, chúng ta tạm biệt nhau ở đây đi.”

Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, “Lên xe.”

“Tôi nói tôi...”

“Tôi biết.” Chu Chính Hiến kéo cửa xe ra, lạnh nhạt nói, “Để tôi đưa cô đi.”

Xe lái đến trường học, Lâm Tấn Nhiễm tự mình mang hành lý mở cửa xuống xe.

“Chị ơi, chị thật sự không về nhà với em sao?” Triều Triều nằm nhoài trên cửa sổ, bộ dạng rất đáng thương.

Lâm Tấn Nhiễm thấy vậy thì trong lòng dao động, giọng nói cũng vô thức mềm xuống, “Mấy ngày nữa sẽ lại gặp thôi.”

“Ồ... Được rồi ạ.”

Lâm Tấn Nhiễm véo véo mặt cậu bé, sau đó quay lại nói tiếng cảm ơn với Chu Chính Hiến rồi xoay người đi lên phòng.

Trong phòng, mấy người bạn cùng phòng đều ở đây, Lâm Tấn Nhiễm mở cửa đi vào, đầu tiên cô đặt hành lý xuống.

“Tấn Nhiễm cậu về rồi à, ồ, sao trông cậu uể oải vậy?” Dao Dao tới gần hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi xoay người, “Ông chủ đi công tác, tớ phải đi theo.”

“Ồi... Cậu đúng là có trách nhiệm.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, cũng phải, vừa là bác sĩ vừa là bảo mẫu.

“Tấn Nhiễm, tớ nói cậu này, cậu không ở đây cũng tốt, mấy ngày nay chuyện của Hà Chân kia vẫn không ngừng lại.”

Viên Thanh trừng mắt nhìn Dao Dao, “Cậu ấy đủ mệt rồi, cậu đừng có đề cập tới chuyện con thiêu thân đó nữa.”

Dao Dao bĩu môi, “À... xin lỗi nhé.”

“Không sao, cậu muốn nói gì thì cứ nói đi, cô ta làm sao?”

Dao Dao mím môi, ngồi xuống bên cạnh cô, “Chính là đám người của phe Hà Chân ý, ngày nào cũng nói linh tinh để hủy hoại danh dự của cậu.”

“Ring ring ring ring...”

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lâm Tấn Nhiễm vang lên, cắt ngang lời của Dao Dao, Lâm Tấn Nhiễm ra hiệu cho bọn họ chờ một chút, sau đó nghe điện thoại, “Alo?”

“Tấn Nhiễm.” Giọng nói của một chàng trai trẻ tuổi vang lên, nhưng Lâm Tấn Nhiễm cũng không biết là ai, “Cậu là?”

“Tôi là Trần Húc Dương.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn màn hình điện thoại, thực sự là số lạ.

“Trần Húc Dương... À, cậu có chuyện gì sao?”

Dao Dao và Viên Thanh ở bên cạnh nghe thấy cô nói thì nhanh chóng đến gần cô. Ngạc nhiên chưa, Trần Húc Dương đó, Trần Húc Dương gọi điện thoại tới rồi!

“Tôi nghe Quý Đồng nói hôm nay cô sẽ trở về trường, cho nên tôi chọn thời gian này gọi cho cô.” Trần Húc Dương dường như do dự một lúc, “Tấn Nhiễm, liên quan tới tin đồn... tôi thành thật xin lỗi, tôi không nghĩ tới bọn họ sẽ làm lớn chuyện như vậy.”

“Chuyện này...” Lâm Tấn Nhiễm không quan tâm cho lắm, “Tôi không để ý đâu.”

Trần Húc Dương khựng lại, “Nhưng tôi để ý, tôi không thể để bọn họ làm tổn thương cô như vậy được.”

Lông mày Lâm Tấn Nhiễm nhíu lại, có cảm giác kịch Quỳnh Dao lại đến rồi.

“Cốc cốc cốc.” Có người gõ cửa phòng.

Viên Thanh đẩy Dao Dao một cái, “Mở cửa đi.”

Dao Dao, “Đừng đừng đừng, đừng làm phiền tớ, tớ muốn nghe xem Trần Húc Dương hèn hạ này nói cái gì đã, cậu đi đi.”

“Tớ cũng muốn nghe, cậu đi đi!” Viên Thanh đá Dao Dao một cái, Dao Dao phát điên cào cào tóc, “Ai thế, sớm không tới muộn không tới lại gõ cửa vào lúc này!”

Dao Dao không còn cách nào khác đành đi ra mở cửa, bởi vì lửa giận chưa nguôi, lúc cô mở cửa thì cực kỳ mạnh, “Người qua đường nào đấy? Mau báo tên!”

Một lớn một nhỏ ngoài cửa ngăn người.

Sau khi Dao Dao nói xong thì cũng nhìn rõ người tới, đột nhiên cả người cô cứng đờ. Một giây sau, rốt cuộc cô cũng hét lên một tiếng, “rầm” một tiếng đóng sập cửa lại.

Người ngoài cửa: “...”

Lâm Tấn Nhiễm bị tiếng đóng cửa làm hết hồn, nói với người bên kia điện thoại một câu “Chờ chút” rồi đứng dậy ra xem, “Dao Dao, sao thế?”

Viên Thanh cũng nhìn cô ấy, “Có chuyện gì thế?”

Dao Dao ôm mặt rít gào, bắt đầu nói năng lộn xộn, “Ngoài cửa, cái đó, trai đẹp, ngoài cửa có người, còn có một người thấp, không phải không phải, là trẻ con.”

Viên Thanh lườm cô ấy một cái, “Cậu gặp ma rồi.”

Nói xong, tự mình ra đi ra cửa.

“Á...”

Còn chưa nói hết câu đã im lặng, Viên Thanh sững sờ nhìn hai người trước mắt, “Fuck... là thật sao?”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, lúc định nói gì đó thì đột nhiên nghe được giọng nói lạnh lạnh đáng yêu vang lên, “Chào các chị, em tìm chị Lâm Tấn Nhiễm, chị ấy có ở đây không ạ?”

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn ra, Triều Triều?

Cô không thể tưởng tượng nổi đi từ trong phòng ra, chỉ thấy Viên Thanh nghiêng người chỉ vào bên trong, “Có... có trong này này.”

Mà lúc này, rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm cũng thấy rõ người trước cửa. Người đàn ông hòa nhã đứng thẳng người, âu phục giày tây, sự lịch sự tao nhã không thể miêu tả hết được. Lúc này anh đang nhìn cô, khẽ mỉm cười, “Lâm Tấn Nhiễm, ra đây.”

Không khí dường như đông cứng vài giây. Lâm Tấn Nhiễm tỉnh táo lại, lúc này mới bước ra cửa, “Sao hai người lại lên đây?”

Chu Chính Hiến vỗ vỗ cậu nhóc bên cạnh, “Nó nói có đồ quên đưa cho cô, nhất định phải tự tay đưa mới chịu.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Cô quản lý ở dưới tầng... cho phép à?”

Chu Chính Hiến trầm tư một lúc mới hỏi lại, “Tại sao không cho phép?”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, dường như cô có thể đoán ra được bộ dạng của cô quản lý ký túc xá khi bị sắc đẹp của một lớn một nhỏ này quyến rũ rồi.

“Chị, cảm ơn chị đã theo em đi Disneyland chơi, hôm qua em lén lút mua một chiếc vòng tay cho chị, muốn cho chị một sự bất ngờ.” Triều Triều đưa cái hộp trong tay cho Lâm Tấn Nhiễm, mà cậu bé vẫn nhớ kỹ lời Chu Chính Hiến nói: Không thể tùy tiện vào phòng nữ sinh. Cho nên cậu bé cũng không dám bước vào một bước.

Lâm Tấn Nhiễm thấy dáng vẻ đáng yêu này của cậu bé thì bật cười, cô nhấc chân đi tới nhận quà của Triều Triều, “Chị nhận, cảm ơn em nhé.”

“Đừng khách sáo, đừng khách sáo.” Triều Triều xua xua tay, “VẬY chị ơi, em ở nhà đợi chị nhé, chị nhớ phải đến đây.”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Được.”

“VẬY chúng tôi đi trước đây.”

“Ừ.”

“Ôi ôi ôi! Đợi một chút!” Rốt cuộc Dao Dao ở bên cạnh mới kịp phản ứng, “Anh là người ngồi trong xe hôm đó, là người đưa Tấn Nhiễm về đúng không?”

Chu Chính Hiến thấy cô ấy nói chuyện với mình thì khẽ gật đầu, “Ừ, chào cô.”

“Chào anh, chào anh, chào anh, anh là bạn trai của Tấn Nhiễm đúng không, tôi nói không sai đúng không?” Dao Dao có vẻ kích động lạ thường.

Lúc này, có khá nhiều nữ sinh đi đi lại lại trên hành lang cũng tò mò dừng lại, thực ra trong ký túc xá nữ có đàn ông xuất hiện cũng không phải là chuyện gì khiến người ta kích động, nhưng vấn đề ở chỗ, một người đàn ông cực kỳ đẹp trai lại xuất hiện trên hành lang ký túc xá, không nhìn vài lần thì thật có lỗi với đôi mắt của mình!

Chương 23

Khóe miệng của Lâm Tấn Nhiễm hơi cứng đờ, cô kéo Dao Dao ra phía sau, quay đầu nói với hai người ngoài cửa, “Hai người đi trước đi.”

Nhưng Dao Dao vẫn kiên trì, ló đầu ra từ sau vai Lâm Tấn Nhiễm, “Anh đẹp trai, em nói có đúng không um...”

Lâm Tấn Nhiễm thật sự muốn nhét Dao Dao vào trong nhà vệ sinh, rõ ràng cô nàng này muốn làm hiện trường đông cứng mà.

Lâm Tấn Nhiễm nghĩ, bây giờ phương pháp đơn giản rõ ràng nhất là trực tiếp đóng cửa tiễn khách, nhưng đúng lúc cô muốn đóng cửa thì đột nhiên người đàn ông ở ngoài cửa gật gật đầu, anh nhìn cô, chậm rãi mỉm cười, giọng nói trầm thấp vang lên, “Phải, tôi là bạn trai cô ấy.”

“Lộp bộp.” Dây cung trong lòng Lâm Tấn Nhiễm bỗng nhiên đứt phụt.

Mà quần chúng hóng hớt ngoài cửa cũng thi nhau hít một hơi thật sâu. Thời gian gần đây danh tiếng của Lâm Tấn Nhiễm không tốt, mọi người đều nói cô cướp bạn trai của Hà Chân, hơn nữa còn không ngừng cướp thêm, một chân đạp hai thuyền.

Nhưng... người đàn ông này chính là con thuyền khác? Phẩm chất thuyền này không phải tốt ở mức độ bình thường đâu. Trần Húc Dương so với anh ấy, có vẻ không thể sánh bằng được.

“Ôi ôi, tớ đã bảo mà!” Dao Dao vui vẻ đi đến chỗ cửa, giọng nói lớn hơn so với mọi khi tới mấy cấp độ, “Tấn Nhiễm của chúng tôi đã có bạn trai rồi, thế mà lại có người cho rằng mình có quyền chỉ trích người khác.”

“Xì.” Đột nhiên có tiếng cười gằn từ bên trong đám người hóng hớt phát ra, Dao Dao nhìn lại, hóa ra là một cô gái có quan hệ khá tốt với Hà Chân. Chỉ thấy cô ta trừng mắt, đột nhiên nói với Chu Chính Hiến, “Anh đẹp trai à, nếu anh là bạn trai của cô ta, vậy anh biết giữa cô ta và Trần Húc Dương có gian tình không, anh không biết à?”

Dao Dao hơi đầu đầu, quả nhiên là người này đến phá hoại sân khấu của hai đại nam thần... à nhầm, nam thần và nữ thần.

“Gian tình?” Chu Chính Hiến mỉm cười nhìn Lâm Tấn Nhiễm, anh tiến lên phía trước mấy bước, đột nhiên kéo cô vào lòng mình, “Nhiễm Nhiễm, cô ta nói thật sao?”

Nhiễm... Nhiễm?

Nhiễm cái đầu anh!

Trên trán Lâm Tẫn Nhiễm đầy vạch đen, tốc độ hòa nhập hòa theo của người này quá nhanh rồi.

Mà Triều Triều ở bên cạnh lại chớp mắt một cái, ôi cậu ơi, cậu nói không được tùy tiện vào phòng nữ sinh mà?

“Muốn thoát thân thì phối hợp đi.” Đột nhiên Chu Chính Hiến nói nhỏ bên tai cô, có điều dáng vẻ của hai người ở trong mắt người khác đã thành liên thủ ngược chó độc thân rồi.

Có vẻ có lý.

Lâm Tẫn Nhiễm hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, cô cố nở một nụ cười, tiếp theo cô vươn tay khoác lên cánh tay của Chu Chính Hiến, “Đương nhiên không phải thật rồi, em không quen biết Trần Húc Dương, mọi người hiểu lầm rồi.”

Chu Chính Hiến, “Ừ, anh cũng nghĩ vậy.”

“Nói vậy.” Người ủng hộ Hà Chân cãi lại, “Trần Húc Dương cũng bởi vì cô nên mới cãi nhau với đàn chị Hà Chân.”

“Vậy thì sao?” Đột nhiên Chu Chính Hiến nhìn cô ta, “Tôi biết người thích Nhiễm Nhiễm nhà tôi rất nhiều, nhưng nếu bất cứ người nào đó chia tay với bạn gái mình đều trách cô ấy, vậy cô ấy cũng quá oan rồi, đúng không?”

Tùng câu nói của Chu Chính Hiến đều bảo vệ Lâm Tẫn Nhiễm, nhưng lúc anh nói chuyện vẫn rất dịu dàng lễ độ, cô gái bị chất vấn kia cứng đờ người, trong ánh mắt hòa nhã nhưng thực ra rất sắc bén của anh, một lúc lâu sau cô ta vẫn không nói được câu nào.

“Còn nữa, có người tận mắt thấy Nhiễm Nhiễm và người đó... ai nhi?” Đường như Chu Chính Hiến không nhớ nổi tên của nhân vật nam chính trong tin đồn này, bộ dạng đó xem ra là hoàn toàn không để ý đến Trần Húc Dương cho lắm.

Viên Thanh ở bên cạnh cười nham hiểm, nhắc nhở một câu, “Trần Húc Dương.”

“Đúng, Trần Húc Dương.” Chu Chính Hiến gật đầu ra vẻ cảm ơn Viên Thanh, “Không tận mắt thấy thì cũng đừng tin những lời bàn tán trên mạng, mọi người đều là người có văn hóa, không giống với học sinh tiểu học không phân biệt tốt xấu như thế chứ?”

Trong đám người hóng hớt có người nói một câu, “Đúng rồi, không tận mắt thấy được, thậm chí một tấm hình cũng không có.” Vì thế, càng có nhiều người bắt đầu gật đầu tán thành.

Lâm Tẫn Nhiễm cong môi cười, người này dù có bị mù cũng có năng lực khiến người ta tin tưởng. Có điều... cô ngược mắt nhìn người bên cạnh mình một cái, bộ dạng đứng đắn của anh lại làm cô cảm thấy rất uất ức. Mặc dù có thể anh chỉ tiện tay giúp cô, mặc dù có thể trong lòng anh không để ý đến chuyện này lắm...

“Nhiễm Nhiễm, cứ coi như em thực sự một chân đứng hai thuyền, thì anh cũng sẽ tìm cách cướp em về.” Đột nhiên Chu Chính Hiến cụp mắt nhìn cô.

Lâm Tẫn Nhiễm ngẩn người, “Hả?”

“Anh nói, ai cũng đừng hòng cướp được em đi.” Rõ ràng anh đang cười, nhưng mọi người ở đây lại cảm thấy được khí thế “Ai tranh cướp với tôi thì chờ chết đi”.

Lâm Tẫn Nhiễm mím môi, trong phút chốc chỉ cảm thấy trái tim của mình đập nhanh vô cùng, trong mắt anh, cô đã nhận ra không còn là diễn kịch nữa... mà là thật lòng.

Rốt cuộc cũng tiến hai đại Phật một lớn một nhỏ đi được, Lâm Tẫn Nhiễm lại nhớ tới những cảm xúc vừa nãy, trái tim cô vẫn còn đập liên hồi.

Nhiễm Nhiễm.

Giống như cô nghe được anh đã từng gọi tên cô.

Nhiễm Nhiễm, Nhiên Nhiên... rất giống nhau.

“Tẫn Nhiễm.”

“Hả?”

“Điện thoại của cậu... hình như vẫn chưa tắt đâu.” Viên Thanh chỉ chỉ.

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, cụp mắt nhìn di động.

Lúc này cô mới phát hiện cuộc gọi với Trần Húc Dương vẫn chưa ngắt, có vẻ như sau khi nhìn thấy Chu Chính Hiến, chuyện này đã bị cô quăng lên chín tầng mây rồi.

Nhưng lâu như vậy mà Trần Húc Dương vẫn không cúp máy. Nói vậy, vừa nãy bọn họ đứng trước cửa phòng nói chuyện anh ta đều nghe hết rồi sao?

Lâm Tẫn Nhiễm ho khan một cái, cầm lấy di động, “Alô?”

“Ừ.”

“Cậu còn chưa cúp à?” Trong ánh mắt “Chính thê vừa đi xong, đã nói chuyện với tiểu thiếp” của Dao Dao và Viên Thanh, Lâm Tẫn Nhiễm nói, “Thật ngại quá, vừa nãy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu còn muốn nói gì nữa không?”

Đôi phương trầm mặc hồi lâu, “Là tôi suy nghĩ nhiều rồi.”

“Chắc là anh ta rất thích cô, cô cũng... không cần tôi bảo vệ nữa.”

Huyết thái dương của Lâm Tấn Nhiễm giật giật, chỉ có thể cười gượng hai tiếng.

“Vây, tôi cúp đây, Lâm Tấn Nhiễm... tạm biệt.” Giọng nói cô đơn của Trần Húc Dương mang theo sự kiên quyết vang lên, mặc dù chưa từng bắt đầu, nhưng lần này thật sự là tạm biệt rồi.

“Ừ.” Lâm Tấn Nhiễm cúp điện thoại rồi tiện tay ném lên giường.

“Tấn Nhiễm.”

“Sao vậy?”

Viên Thanh nói, “Bạn trai của cậu rất đáng khen, có điều...”

Dao Dao tiếp lời Viên Thanh nói, “Đứa bé đáng yêu đó là sao vậy, nam thần đã từng kết hôn rồi à? Cậu muốn làm mẹ kế sao?”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Không phải con trai anh ấy, chỉ là cháu thôi.”

“Ôi, làm tớ sợ chết khiếp, tớ còn tưởng rằng cậu còn trẻ như vậy đã phải làm mẹ kế rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn cô ấy một cái, “Dao Dao, thật ra anh ấy không phải là bạn trai của tớ.”

Dao Dao bật cười ha hả, “Đừng xấu hổ nữa, ánh mắt hai người trắng trợn như thế, còn không phải là bạn trai cậu à?”

“Anh ấy chính là chủ nhà nơi tớ làm thêm, vừa nãy, chỉ là giúp tớ thôi.”

“Cậu tin không?” Dao Dao nhìn Viên Thanh.

Viên Thanh kiên quyết lắc đầu, Dao Dao nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Tớ cũng không tin.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Sáng ngày hôm sau, Lâm Tấn Nhiễm bị Viên Thanh và Dao Dao đánh thức, “Mau mau nhìn xem này! Tỉnh dậy đi Tấn Nhiễm!”

Buổi sáng hôm nay không có lớp, bình thường trong tình huống Lâm Tấn Nhiễm không cần dậy sớm mà lại bị người khác gọi dậy thì cô rất phẫn nộ. Viên Thanh nhìn cô một cái, sợ hãi lùi về sau một bước, “Cái đó, thực sự là tin tức quan trọng, nhất định phải xem.”

“Cái gì?” Giọng điệu của cô không tốt lắm.

Viên Thanh chỉ vào vai Dao Dao, Dao Dao vội vã cầm Ipad tới, “Này này cậu xem đi, hình của cậu và nam thần ngày hôm qua đều được đăng lên diễn đàn của trường chúng ta rồi, weibo cũng có nữa, lượt share cao cực kỳ.”

Lâm Tẩn Nhiễm cúi đầu nhìn một cái, tấm hình đập vào mắt rõ ràng, Chu Chính Hiến và cô ôm nhau, nắm tay... chờ cho tới lúc hình hiện ra hết. Hơn nữa còn có video?

Ai lại lảm chuyện như vậy, cũng không phải minh tinh.

“Cậu xem, rất nhiều người đều nói nam thần của tớ đẹp trai đã man luôn, còn nói có người đàn ông như thế còn cần Trần Húc Dương à?”

“Còn nữa còn nữa, bây giờ tình huống đều bắt đầu nghiêng về một bên rồi, dường như không có người nói xấu cậu, hàng đống người đổ xô ra khen hai người đẹp đôi.”

“Bảo vệ vợ đó, nhìn mà hâm mộ muốn chết.”

“Ôi, còn có người mắng Hà Chân nữa, nói cô ta không biết xấu hổ, rõ ràng không có quan hệ yêu đương với Trần Húc Dương mà lại tự cho mình là bạn gái chính thức nữa.”

“Còn có cái này nữa, có người nói Hà Chân vốn dĩ không thể sánh được với cậu, Trần Húc Dương thích cậu, không thích cô ta cũng có thể thông cảm được.”

Viên Thanh rất phẫn khích, “Ông trời ơi, bây giờ mau để cho cô ta ném thử cảm thụ bị người ta mắng chửi đi, Tẩn Nhiễm, cậu nói phải không?”

“Ừ... phải.” Lâm Tẩn Nhiễm ngáp một cái, lại lật người nằm xuống.

Dao Dao bực bội, “Chuyện vui về mà sao phản ứng của cậu nhạt nhẽo quá vậy?”

Viên Thanh, “Đúng hơn là...”

Dao Dao, “Không hổ là Tẩn Nhiễm nhà chúng ta, vinh quang hay nhục nhã cũng không sợ hãi.”

Viên Thanh: “...”

Lâm Tẩn Nhiễm nằm xuống nhắm mắt định ngủ một giấc, chờ cho đến khi bạn cùng phòng đi hết, môi cô vô thức cong lên.

Bảo vệ vợ sao?

Thứ năm, theo thường lệ Lâm Tẩn Nhiễm đến Chu gia.

Cô theo lời dặn của lão Dương đưa thuốc bổ tới chỗ Hoắc lão phu nhân, trên đường trở về, cô gặp Chu Chính Hiến. Lúc đó, có mấy người theo sau lưng Chu Chính Hiến, ai trong số bọn họ cũng đều mặc âu phục đi giày Tây, hiển nhiên là bộ dạng đi bàn việc.

Lâm Tẩn Nhiễm liếc anh một cái, biết điều nhích người qua. Cô buồn chán nhìn xuống đất, chỉ đợi những người này mau chóng đi qua cho xong.

Tiếng người càng ngày càng gần, đột nhiên một đôi chân dừng trước mặt cô.

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt, đúng lúc đối diện với đôi mắt sâu như con lốc xoáy của Chu Chính Hiến, chỉ thấy anh thoáng nhìn lên cổ tay cô, “Vòng tay đâu?”

“Cái gì?” Bởi vì anh dừng lại, nhóm người sau lưng cũng quy củ đứng không nhúc nhích, ánh mắt của mấy người bên cạnh Chu Chính Hiến hơi kinh ngạc và kỳ quái nhìn cô.

“Vòng tay Triều Triều mua cho cô đó, sao không đeo?”

Hóa ra là nói cái này, Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Tôi quên mất.”

Ánh mắt Chu Chính Hiến trầm xuống, “Lần sau đừng quên nữa, Triều Triều không thấy cô đeo sẽ rất buồn đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Ừ.”

Chu Chính Hiến khẽ vuốt cằm, xoay người đi về chỗ khác. Mà những người phía sau lưng anh đều tò mò nhìn cô mấy lần. Lâm Tấn Nhiễm không thích ứng được với những ánh mắt này, cô vội vàng xoay người đi mất.

Mà lúc này, Chu Diễm đi bên cạnh Chu Chính Hiến càng giật mình.

Vòng tay mà thiếu gia nói đến là cái mà anh ta cùng anh đi mua sao? Trước đây anh ta cũng thay thiếu gia đi mua vài món quà, nhưng đây là lần đầu tiên thiếu gia tự mình đi mua. Lúc đó anh ta còn nghĩ, rốt cuộc là thiếu gia muốn tặng cho ai...

Không ngờ lại tặng cho Lâm Tấn Nhiễm.

Chu Diễm liên tưởng đến việc mấy ngày trước Chu Chính Hiến giao cho anh ta, lúc đó Chu Chính Hiến muốn anh ta xử lý chuyện của Lâm Tấn Nhiễm và người phụ nữ tên là Hà Chân, sau khi biết rõ chuyện này, anh ta còn đặc biệt thuê một đám thủy quân đi thay đổi hết những bàn luận trên internet.

Trong lòng Chu Diễm âm thầm kết luận, từ những dấu hiệu này cho thấy giữa thiếu gia và Lâm Tấn Nhiễm có gì đó...

Nhưng tại sao tặng quà còn dùng danh nghĩa của Triều Triều? Hay do tài năng quá mà sinh bệnh tâm thần nên mới làm chuyện như vậy?

Chương 24

Sau khi chạm mặt ở hành lang, mấy ngày nay Lâm Tấn Nhiễm vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Chu Chính Hiến đâu cả, nghe lão Dương nói, Chu Chính Hiến có chuyện đã ra nước ngoài rồi, nhưng tôi nay có thể sẽ trở về.

Không có Chu Chính Hiến, hình như công việc của cô cũng ít đi một chút, không cần đúng giờ phải đi đưa thuốc cho anh uống, không cần lúc nào cũng chú ý tình huống thân thể của anh, có điều thoải mái thì thoải mái thật, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi chán.

Chuyện lần trước ở trường học, cô cũng quên nói tiếng cảm ơn với anh. Mặc dù hơi quá đà, nhưng sự xuất hiện của anh đúng là đã giúp những tin đồn kia dần dần biến mất.

Thôi kệ, nếu tôi nay có thể gặp anh thì cảm ơn sau cũng được.

“Ring ring ring.” Vừa định về phòng nghỉ ngơi thì di động liền vang lên, Lâm Tấn Nhiễm liếc nhìn màn hình một cái, là Chu Duy Ân. Lần trước tự anh ta lấy điện thoại của cô rồi lưu số lại.

“Tam thiếu gia, sao vậy...”

“Lâm Tấn Nhiễm, bây giờ ông đây đang uống rượu, cô qua đây đi, ông đây có thưởng này.”

Lâm Tấn Nhiễm tròn tròn mắt, giọng điệu của người này nghe qua thì có vẻ đã say không rõ Đông, Tây, Nam, Bắc mất rồi, “Đừng làm loạn nữa, về nhà đi.”

“Về nhà cái gì, tôi ở đây chơi rất vui, tôi nói cho cô biết, phụ nữ của tôi có cả đồng, tôi không thèm khát cô đâu!”

“À, vậy cậu hưởng thụ cho đã đi, tôi cúp máy trước đây.”

“Cô từ từ đã!” Đột nhiên Chu Duy Ân hét âm lên, “Cô tới đây cho tôi, cô muốn tôi uống tới chết phải không, hay là muốn tôi say rượu lái xe hả?”

“Mau tới đây cho tôi, tôi đợi cô, nếu như tôi không thấy cô, tôi sẽ đập nát nơi này cho cô xem!”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm thầm chia buồn với quán bar đó, phải xui xẻo đến mức nào mới có thể gặp được tên thần kinh giống như Chu Duy Ân này chứ.

“Uống ít rượu thôi, tôi sẽ cho người qua đón cậu về, địa chỉ là gì?”

Chu Duy Ân nói địa chỉ xong, sau đó lại nói, “Tôi không muốn người khác, là cô, cô mau tới đây cho tôi!”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Cuối cùng Lâm Tấn Nhiễm thỏa hiệp, trong lòng cô vẫn không yên tâm về Chu Duy Ân. Phòng ngủ lát nữa xảy ra chuyện gì đó, cô cảm thấy tự mình đi một chuyến vẫn hơn.

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm không nghĩ mình có thể tự khiêng được một người đàn ông cao lớn say khướt nên gọi một người hầu nam tương đối quen thuộc đi theo giúp cô khiêng Chu Duy Ân về. Mà tốt nhất bộ dạng của Chu Duy Ân đừng lòi thối quá, nếu không Hoắc lão phu nhân sẽ lại dạy dỗ một trận cho mà xem.

Thằng nhóc khốn kiếp này, thực sự không khiến người ta bớt lo lắng được.

Lâm Tấn Nhiễm và một người hầu xuất phát đi đến chỗ Chu Duy Ân nói. Sau khi vào cửa, thứ âm nhạc đỉnh tai nhức óc đập vào tai, người đàn ông theo phía sau hơi không chịu được, nhưng Lâm Tấn Nhiễm lại bình tĩnh tìm kiếm bóng dáng của Chu Duy Ân.

“Con mẹ nó, mày bị điên à, tao nhìn mày lâu lắm rồi đấy!” Đột nhiên giữa sàn nhảy âm ỉ hẳn, một người đàn ông đang lôi kéo caravat của một người đàn ông đẹp trai khác, gương mặt tràn ngập sự tức giận.

“Áy, ngại quá, không cẩn thận va vào thôi.” Người đàn ông bị kéo bật cười, trong đôi mắt đã say mềm tràn đầy sự kiêu ngạo. Tuy anh ta thực sự chỉ không cẩn thận bị va phải tên say này, nhưng lời xin lỗi này lại không có thành ý chút nào.

“Shit! Con mẹ mày, va vào tao thì nói một câu ngại quá là xong à? Mày muốn chết phải không?”

Đôi mắt của người đàn ông đẹp trai đã mê man, “Đã xin lỗi mày rồi mày còn dám ngang ngược nữa hả? Cả người đầy rượu va vào mày thì sao, tao không chỉ va phải mày, bây giờ tao còn muốn đổ nước lên đầu mày nữa này.”

Dứt lời, chỉ nghe mọi người kinh ngạc thốt lên một tiếng, ly rượu trong tay người đàn ông đẹp trai đã trực tiếp úp lên đầu người đàn ông kia, chất lỏng màu đỏ chảy xuống gương mặt, nhất thời người kia trông vô cùng nhếch nhác.

“Ha ha ha ha, uống ngon không?”

“Bốp!” Người đàn ông bị đổ rượu vô cùng tức giận, liền đánh một cái vào mặt anh ta, “Dám đổ lên đầu tao hả? Ông đây đánh chết mày!”

Sau khi người kia đánh một cú, bên cạnh anh ta lại có thêm hai người đàn ông nữa tiến lên, nhìn qua thì chắc là bạn của anh ta. Tất cả mọi người đều kinh ngạc lùi ra sau, vốn chỉ đang xem trò vui, nhưng không nghĩ tới người đàn ông bị đồ rượu kia còn có bạn ở đây, ba đánh một, hơn nữa còn đánh một sâu rượu say không đứng vững, anh chàng trẻ tuổi đẹp trai này chết chắc rồi.

Tất cả mọi người đều tránh sang một bên, có nên báo cảnh sát không đây? Anh chàng đẹp trai này có thể bị đánh rất thảm không?

Nhưng lúc ba người đàn ông muốn tiến lên đánh người, đột nhiên mọi người chợt thấy một mâm quả hạch vỏ cứng không biết từ đâu bay tới tấp vào sau lưng mấy người đó, mọi người ngẩn ra, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Một cô gái chạy tới, quần jean áo trắng, trang phục rõ ràng rất đơn giản, nhưng không thể nào che giấu được dáng người đẹp đẽ và dung mạo hơn người của cô.

Cô ngồi xồm xuống bên cạnh chàng trai bị đánh, đưa tay kéo nửa người anh ta lên, nhìn gò má bị sưng đỏ của anh ta. Cô lạnh lùng quay đầu nhìn người đàn ông cả người đầy rượu đó, “Anh đánh?”

Ánh mắt người phụ nữ này quá lạnh, người đàn ông kia bị nhìn mà sững sờ, nhưng anh ta cũng nhanh chóng phản ứng lại, “Là tao đánh thì sao nào, con đàn bà này cút qua một bên cho tao, nếu không tao đánh cả mày luôn đây!”

“Ai dám đánh cô ấy?” Chu Duy Ân loạng choạng đứng lên, “Muốn đánh cô ấy, ông đây phề mày trước!”

Dứt lời, anh ta trực tiếp nhào tới đánh một cú, người kia bị anh ta đánh ngã lăn sang một bên, bạn bè người đó thấy vậy vội tiến lên giúp đỡ.

“Bốp!” Lâm Tấn Nhiễm đá vào đũng quần một người muốn chạy lên giúp, người kia trừng mắt, đau đến nỗi không muốn sống, vội ngồi xồm xuống. Tên còn lại thấy vậy thì chạy qua tóm lấy Lâm Tấn Nhiễm, một tay Lâm Tấn Nhiễm ngăn cản hẳn, tay kia dùng sức đánh vào cằm hẳn.

Mấy thế vật lộn đơn giản Phó Tư Nguyên dạy cô vẫn khá có ích, nói đến cùng hai người đàn ông này chỉ là người bình thường, không phải vệ sĩ chuyên nghiệp gì, cho nên Lâm Tấn Nhiễm cũng đánh lại được đám này.

Tình huống trước mắt cực kỳ hỗn loạn, có người báo cảnh sát, có người đã chạy khỏi hiện trường, còn có người trợn mắt há mồm nhìn tình huống này.

Fuck, người đẹp này dũng mãnh quá đi! Lâm Tấn Nhiễm vừa đánh người vừa quan tâm tình hình của Chu Duy Ân, mà người đi cùng cô là một thanh niên trời gà không chặt, người này ở bên cạnh căn bản không giúp được gì. Nhất thời Lâm Tấn Nhiễm không thoát thân được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Chu Duy Ân say khướt đánh nhau với người kia.

Đột nhiên, Lâm Tấn Nhiễm thấy người đàn ông kia cầm mảnh vụn chai rượu muốn đâm Chu Duy Ân, bỗng nhiên cô trừng mắt, mặc kệ người trước mắt, kinh ngạc hô một tiếng rồi lao lên người Chu Duy Ân.

Lúc cánh tay cô đang chặn mảnh vụn chai rượu đó thì phía sau cũng vang lên một giọng nói tràn ngập sự tức giận, “Lâm Tấn Nhiễm!”

Giọng nói không hề xa lạ, là anh, nhưng tại sao anh lại có thể xuất hiện ở đây?

Lâm Tấn Nhiễm không suy nghĩ nhiều, bởi vì cánh tay bị đâm đau nhói làm cô không thể phân tâm được nữa, cô khẽ rên một tiếng, xoay người đá bay người đàn ông đang cầm chai rượu kia.

Lúc xoay người, rốt cuộc cô cũng nhìn rõ người tới, là Chu Chính Hiến.

Anh mặc âu phục phẳng phiu, nhìn dáng vẻ thì chắc là từ hội nghị trở về vẫn chưa thay quần áo. Cô thấy anh chạy qua rồi vội bé cô lên.

Vết thương trên tay vừa dài vừa sâu, máu chảy thành dòng, lúc này cũng dính lên quần áo của anh. Sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm trắng bệch, cánh tay bị đau làm cả người cô hơi hoảng hốt, “Chu Chính Hiến?”

“Cô điên rồi!” Anh cúi người tron mắt giận dữ nhìn cô, nhưng ánh mắt đó lại tràn ngập sự đau lòng và lo lắng.

Lâm Tấn Nhiễm hí mắt, “Anh thả tôi xuống trước đi, em trai anh sắp bị đánh thành đầu heo rồi.”

“Nó chết là đáng đời!” Chu Chính Hiến lạnh lùng nhìn mấy người vệ sĩ đi theo sau, “Mấy người đưa Chu Duy Ân về cho tôi, còn ở đây xử lý sạch sẽ.”

“Vâng!”

“Mấy người gây chuyện này, không cho bất cứ ai đi cả, bắt lại hết.”

“Vâng, tiên sinh.”

“Anh là ai, mấy người làm vậy là phạm pháp đấy!” Rốt cuộc người đàn ông cầm chai rượu cũng kịp phản ứng, anh ta và bạn anh ta nhìn mấy người mặc đồ đen cao lớn trước mắt thì cực kỳ sợ hãi.

“Phạm pháp?” Người đàn ông cầm đầu cười lạnh một tiếng, “Cũng không nhìn một chút anh đã chọc tới ai, ở Bắc Kinh mà dám động đến người của Chu gia, tôi thấy anh chán sống rồi.”

“Là... là người đàn ông kia tấn công trước mà, còn cô ta nữa, là cô ta đánh người trước.” Người đàn ông cầm chai rượu kinh ngạc.

Anh ta vừa nói xong, mọi người liền nghe thấy người đàn ông ôm người đẹp đứng mãnh lên tiếng, “Coi như cô ấy đâm anh một nhát, thì anh cũng nên im lặng cho tôi.”

Lời nói bá đạo đến mức vô lý làm mọi người rùng mình một cái, người đàn ông này.... thật khủng khiếp.

Lâm Tấn Nhiễm cũng ngẩn ra, tiếp theo lại cong môi cười “Nếu anh đến sớm rồi nói như thế, tôi thật sự sẽ đâm hẳn một nhát.”

“Cô câm miệng lại đi.” Chu Chính Hiến cúi đầu nhìn cô, “Tôi đưa cô tới bệnh viện trước.”

Chu Chính Hiến bảo tài xế chạy đến bệnh viện gần nhất, vết thương của Lâm Tấn Nhiễm rất sâu, cho nên nhất định phải khâu lại. Chu Chính Hiến chờ ngoài phòng phẫu thuật, anh ngồi trên hàng ghế ngoài hành lang, trong lòng rất rối bời.

Vốn là anh vừa về tới nhà, đột nhiên muốn đến phòng y tế gặp người nào đó, nhưng không nghĩ tới người hầu ở phòng y tế bảo là cô đi đến quán bar tìm Chu Duy Ân rồi, còn nói Chu Duy Ân uống say.

Lúc đó sắc mặt anh liền đen kịt lại, cũng không kịp suy nghĩ đã cho người lái xe đến quán bar.

Nhưng anh không nghĩ tới, vừa vào cửa sẽ thấy cảnh tượng kia, cô đang đánh nhau với người khác, hơn nữa còn chặn chai rượu giúp Chu Duy Ân. Lúc nhìn cánh tay cô chảy máu, anh vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ. Anh rất ít khi mất bình tĩnh nhưng lần này lại rối loạn.

Anh biết, thời điểm đó anh rất lo lắng, rất sợ hãi. Thấy cô bị thương, anh muốn trực tiếp xé nát người làm cô bị thương kia...

“Két.”

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Chu Chính Hiến lập tức đứng lên, “Bác sĩ, sao rồi?”

“Vết thương đã được khâu lại, dưỡng bệnh một thời gian thì không sao rồi, cậu chăm sóc người bệnh thật tốt nhé.”

Rốt cuộc Chu Chính Hiến cũng thở phào nhẹ nhõm, “Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm ngồi trên giường bệnh, lúc vừa chuẩn bị đứng dậy đột nhiên bị kéo lại. Cô ngước mắt nhìn, chỉ thấy một người cao lớn đứng thẳng trước giường, anh nhìn cô từ trên cao xuống, mặt không hề cảm xúc.

“Có thể về rồi hả?” Cô hỏi.

“Tại sao cô muốn đến quán bar?” Chu Chính Hiến không trả lời cô, mà ngược lại lạnh lùng hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Chu Duy Ân say rượu gọi điện thoại, muốn tôi nhất định phải đến đón. Nếu tôi không đến cậu ấy có thể sẽ gây sự. Cho nên tôi liền dẫn theo một người nữa đi tìm cậu ấy, nhưng... tôi cũng không ngờ cậu ấy đã gây chuyện rồi.”

Chu Chính Hiến giận quá thành cười, “Cô lo lắng nó gây chuyện? Cô quan tâm đến nó như thế từ bao giờ?”

Lâm Tẫn Nhiễm mím môi, không lên tiếng.

Hai người giảng co một lúc, đột nhiên, Chu Chính Hiến hỏi, “Sao vậy, cô thích nó hả?”

Chương 25

“Cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Anh nói tôi thích cậu ấy?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến trầm xuống, nhưng tâm trạng của người phụ nữ ngồi trên giường vẫn rất bình thản, “Chu tiên sinh, với tư cách là người làm thuê cho Chu gia, tôi còn là người rất đúng mực. Dựa vào thân phận và địa vị của Tam thiếu gia thì người bình thường như chúng tôi không với tới được đâu.”

Trong lòng Chu Chính Hiến có một nỗi buồn không tên.

Người trước mắt này ngoài miệng nói là “Không dám trèo cao”, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự tùy ý và bất cần, “Anh yên tâm, ngoại trừ vì cố gắng hết sức bảo vệ thiếu gia của các người ra, thì tôi cũng chỉ coi Chu Duy Ân là một người bạn, chỉ thế mà thôi.”

“Bạn?” Chu Chính Hiến hơi cúi người, bởi vì động tác này mà khoảng cách của hai người lập tức được kéo gần, “Lâm Tấn Nhiễm, là bạn cũng không cần cô phải che chở cho nó như thế. Nếu như mảnh thủy tinh này không phải đâm vào tay, mà là đâm vào chỗ nào nguy hiểm, thì cô còn muốn cái mạng nữa không?”

Lâm Tấn Nhiễm ngây người, lời này của anh... đúng là thiên vị cô, anh đang quan tâm cô sao?

“Sẽ không đâu, tôi nhìn rất chuẩn.” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Thêm nữa... tôi rất yêu quý cái mạng này.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, sau đó đứng lên, giọng nói lạnh lẽo lại cứng rắn, “Đi thôi, cùng tôi về nhà.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, một tay nâng tay còn lại, đứng lên, “Chu tiên sinh, tôi vẫn chưa hỏi tại sao đột nhiên anh cũng ở quán bar vậy, lúc này đứng ra anh đang ở Bắc Kinh chứ nhỉ?”

“Vừa mới về.” Chu Chính Hiến mở cửa, quay đầu nhìn cô một cái, “Vẫn may là về sớm trước thời gian.”

Chuyện Chu Duy Ân gây sự ở quán bar bị Chu Chính Hiến đề xuống, vì vậy Hoắc lão phu nhân và mấy vị trưởng bối cũng không biết. Mà Lâm Tấn Nhiễm cũng bởi vì bị thương nên không đi làm được, vốn cô muốn trực tiếp

về trường học, nhưng Chu Chính Hiến nói chuyện này coi như là tai nạn lao động, Chu gia có nghĩa vụ chăm sóc cô, trị liệu cho đến khi cô khỏi hẳn.

Ngày hôm sau, Lâm Tấn Nhiễm vừa tỉnh dậy có người gõ cửa phòng cô.

Cô đi ra mở cửa, chỉ thấy một cô gái khoảng 18 đến 19 tuổi đứng trước cửa, “Lâm tiểu thư, chị tỉnh rồi.”

“Xin hỏi cô là?”

“Em là Chu Phiêu Dật, à... chị gọi em Phiêu Phiêu là được rồi, em tới để chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của chị.”

“Hà?” Lâm Tấn Nhiễm hơi nhíu mày, “Em tới để chăm sóc chị?”

“Vâng, Đại thiếu gia bảo em gần đây cứ đi theo chị là được.”

“À, không nghĩ tới Chu gia cũng có lúc có tình người như thế.”

Phiêu Phiêu ngại ngùng cười, “Thiếu gia luôn tốt như thế, bình thường chị hay chăm sóc anh ấy, cho nên thiếu gia nhất định sẽ sắp xếp mọi chuyện giúp chị sau khi chị bị thương.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc nhìn cô gái trước mắt một chút, “À.”

Dưới sự giúp đỡ của Phiêu Phiêu, cô rửa mặt xong xuôi, ở trong phòng ngăn người Lâm Tấn Nhiễm cũng cảm thấy vô cùng tế nhị, vì vậy muốn đi ra ngoài một chút. Nhưng sau khi ra đến cửa, cô gái này vẫn đi theo cô.

“... Nếu không thì em tự đi làm chuyện của em đi, chị tùy tiện đi lòng vòng là được.” Rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm không nhịn được phải lên tiếng.

Phiêu Phiêu ngoan ngoãn đáp, “Em vẫn nên đi với chị thì hơn, lỡ chị có chuyện gì thì còn giao cho em.”

“Chị không có chuyện gì cả.”

Vẻ mặt Phiêu Phiêu rất chân thành, “Nhưng lỡ như có chuyện thì sao?”

Không quăng được cô ấy đi, cô không thể làm gì khác đành mang theo cô ấy, hai người đi tới phòng y tế, người bên trong đang bận rộn, sau khi nhìn thấy cô liền vội vã đi tới trước mặt, “Ồi trời, tay cô không sao chứ?”

Bọn họ đều biết tối hôm qua Lâm Tấn Nhiễm đi ra ngoài đón Tam thiếu gia của bọn họ, “Nghe Tiểu Thụy nói, cô trở tài ở quán bar à, anh ta nói một người đàn ông như anh ta còn không dám đi lên, mà cô thì ngược lại, liều mạng xông lên.”

Người thanh niên tới qua đi theo Lâm Tấn Nhiễm đón người gãi gãi sau gáy, “Lúc đó tôi sợ đến nổi choáng váng luôn.”

Lâm Tấn Nhiễm cười: “Hồi trước tôi từng tập võ.”

“Tập võ... cô lợi hại thật đây!”

“Nhưng dù thế nào cô cũng là con gái, nếu như trên tay có sẹo thì không ổn đâu.”

“Ai nói sẽ có sẹo, tôi tuyệt đối sẽ không để tay cô ấy có sẹo!” Đột nhiên ngoài cửa, một giọng nói tràn ngập sự phần nộ và lo lắng.

Mọi người theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy Chu Duy Ân vô cùng lo lắng đang đi đến, nhưng không giống dáng vẻ của chàng trai trẻ tuổi đẹp trai như thường ngày, Chu Duy Ân hôm nay hơi thê thảm.

Mặt mũi, cũng bị đánh rất thảm...

Lâm Tẫn Nhiễm ghen hống, chờ Chu Duy Ân tới gần, cô mới cười nói, “Hôm qua đèn ở đó không đủ sáng nên không nhìn rõ, thì ra cậu thực sự bị đánh thành đầu heo rồi.”

Mọi người yên lặng đổ mồ hôi, cũng chỉ có Lâm Tẫn Nhiễm dám nói thẳng như thế. Bọn họ nhìn Chu Duy Ân, nhưng không nghĩ tới Chu tam thiếu gia ngang ngược của bọn họ không nghe thấy, ngược lại còn kéo tay Lâm Tẫn Nhiễm, về mặt cực kỳ chân thành, “Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp tay cô hoàn hảo không một khuyết điểm.”

Lâm Tẫn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Cậu không gây sự với tôi thì đã là hạnh phúc lắm rồi.”

Chu Duy Ân ho khan, hơi lúng túng, “Tối qua tôi uống nhiều...”

“Tôi biết cậu uống nhiều, cho nên làm phiền Tam thiếu gia sau này ít làm loạn như vậy nữa.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ không làm vậy nữa!”

Lâm Tẫn Nhiễm rút cánh tay ra, khó chịu nói, “Được rồi cậu mau để người ta bôi thuốc lên mặt đi, hừ, Ngô Ngạn Tô ¹ sống sờ sờ mà lại biến thành Nhạc Vân Bằng ².”

(1) Ngô Ngạn Tô: là nam diễn viên điện ảnh, đạo diễn, kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ gốc Hoa của điện ảnh Hồng Kông. Khởi nghiệp từ năm 1998, tính đến nay anh đã đóng hơn 40 phim

(2) Nhạc Vân Bằng: Danh hài nổi tiếng của Trung Quốc. Có ngoại hình béo tròn mũm mĩm.

“Phụt!”

Khoảng thời gian Lâm Tẫn Nhiễm bị thương, Chu Chính Hiến bởi vì một số công việc mà luôn ở bên ngoài, hình như anh và Lâm Tẫn Nhiễm chưa hề gặp nhau, nhưng buổi tối chỉ cần trở về thì đều gọi lão Dương và Phiêu Phiêu tới thư phòng.

Lão Dương nói với anh tình trạng khôi phục của Lâm Tẫn Nhiễm, mà sau khi lão Dương đi, Phiêu Phiêu ở lại sẽ báo cho anh biết mỗi ngày cô làm gì.

“Chiều hôm nay Lâm tiểu thư về trường học rồi ạ, cô ấy nói dạo này phải lên lớp.”

Chu Chính Hiến nhíu mày, “Tay của cô ấy như vậy còn lên lớp cái gì, cô không ngăn cô ấy à?”

“Tôi... tôi cũng không ngăn được, Lâm tiểu thư nói ở ký túc xá có người giúp cô ấy, sau đó cô ấy nói bây giờ cũng cắt chỉ rồi, không còn nghiêm trọng nữa.”

Nói xong, Phiêu Phiêu phát hiện sắc mặt của người đàn ông trước mắt không tốt cho lắm.

“Còn gì nữa không, ngày hôm trước, hôm trước đó nữa, cô ấy làm gì?”

Hai ngày anh không trở về, dĩ nhiên Phiêu Phiêu phải nói nhiều hơn chút nữa.

“Ngày hôm trước Tam thiếu gia tìm Lâm tiểu thư, mang theo nhiều đồ ăn cho cô ấy, Lâm tiểu thư và Tam thiếu gia ở vườn hoa bên kia nói chuyện khá lâu, sau đó Tam thiếu gia còn pha trà cho Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư khó chịu nói rất khó uống.”

“Ngày hôm trước của trước đó nữa, Tam thiếu gia nói mặt bị đau, muốn Lâm tiểu thư xem một chút, sau đó Lâm tiểu thư dẫn cậu ấy tới phòng y tế cho bác sĩ Dương xem, nhưng Tam thiếu gia không chịu, nhất định muốn Lâm tiểu thư phải xem, còn muốn cô ấy bôi thuốc cho cậu ấy. Cậu ấy nói Lâm tiểu thư là bác sĩ, chăm sóc bệnh nhân là việc nên làm...”

Phiêu Phiêu nói xong thì lén lút nhìn gương mặt của Chu Chính Hiến một cái, nhưng vừa nhìn mới phát hiện, Đại thiếu gia luôn hòa nhã khiêm tốn, vào lúc này gương mặt rất u ám, nhìn đáng vẻ.... có vẻ tâm trạng thật sự không tốt.

“À, chăm sóc người bệnh là việc nên làm?” Phiêu Phiêu nghe Chu Chính Hiến trầm giọng nói thềm câu gì đó, nhưng cô không nghe rõ, vì vậy tiếp tục nói, “Ngoài cậu ấy ra thì không có gì nữa. Lúc Tam thiếu gia không tới, thời gian Lâm tiểu thư ở phòng sẽ càng nhiều hơn.”

“Được, cô đi xuống đi.”

“Vâng.”

Phiêu Phiêu đi ra ngoài, thư phòng lập tức trở nên yên tĩnh. Bóng đêm ngoài cửa sổ đã thêm tối, Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn ánh trăng lơ mờ, bỗng nhiên cong môi cười, chỉ thấy ý cười đó hơi gian xảo.

“Chăm sóc người bệnh đúng không?”

Lâm Tấn Nhiễm cả ngày lên lớp, vừa mới tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ.

“Reng reng reng.” Đột nhiên di động vang lên, cô nhìn một cái, là lão Dương gọi cho cô. Bình thường, chắc chắn lão Dương sẽ không gọi cô vào giờ này, chẳng lẽ có chuyện gấp?

“Alô, bác sĩ Dương ạ?”

“Tận Nhiễm à, bây giờ cô ở trường hả?”

Lâm Tẩn Nhiễm gật gật đầu, “Vâng, xảy ra chuyện gì thế ạ?”

“Là thế này, hôm nay đột nhiên Đại thiếu gia ngã bệnh, tôi nghĩ bình thường cô cháu chăm sóc cậu ấy, thuốc của thiếu gia cũng đều do cô chuẩn bị, cho nên mấy ngày nay hay là cô đến đây đi, để tôi yên tâm hơn.”

“Đội đã! Bác sĩ Dương, ông nói cái gì?” Đột nhiên Lâm Tẩn Nhiễm bật dậy, “Ông nói anh ấy ngã bệnh? Tại sao? Nghiêm trọng không?”

“Từ khi sinh ra thể chất của thiếu gia rất dễ bị bệnh, lần này cũng không biết tại sao đột nhiên lại ngất xỉu. Nếu có thể hay là cô qua đây...”

“Vâng, bây giờ cháu qua luôn!” Lâm Tẩn Nhiễm cũng không chờ lão Dương nói xong đã cúp điện thoại, cô nhanh chóng mặc quần áo vào, nhìn Viên Thanh và Dao Dao đang say sưa trong mộng đẹp một cái rồi chạy ra khỏi phòng.

Bây giờ đã rất khuya rồi, Lâm Tẩn Nhiễm dùng phần mềm trong di động gọi xe, chạy thẳng tới Chu gia.

Trên đường, trong lòng cô cực kỳ lo lắng, khoảng thời gian này anh rất bình thường, không bị bệnh, cũng không có bộ dạng yếu ớt nên cô suýt nữa đã quên mất anh là người từ nhỏ được nuôi lớn bằng cái âm sắc thuốc.

Lâm Tẩn Nhiễm nhếch môi, muốn khiến bản thân tỉnh táo lại một chút, nhưng cô không biết tại sao cô không thể bình tĩnh lại được mà còn càng lúc càng hoang mang. Cô rõ ràng biết bên cạnh anh còn có lão Dương và mấy bác sĩ khác nữa mà.

Lâm Tẩn Nhiễm, trong lòng cô có phải còn rất thích anh ấy không?

Lúc này, trong phòng của Chu Chính Hiến.

Chu Diển hơi do dự đứng ở bên giường, “Thiếu gia, mấy người lão phu nhân đều về rồi.”

Chu Chính Hiến tựa lên gối, đôi mắt rõ ràng không hề có cảm xúc gì, “À, đáng lẽ không nên để bọn họ qua đây, cứ nói tránh quấy rầy tôi nghỉ ngơi.”

“Vâng, nhưng thiếu gia...” Chu Diển do dự nói, “Cái này, không phải đùa hơi quá đà sao, mấy người lão phu nhân đều tưởng thật đấy.”

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn anh ta một cái, “Vốn cũng không muốn cho bọn họ biết, ai ngờ người hầu nữ của bà nội lại ở trong phòng y tế, để cô ta nghe được lời lão Dương nói. Quên đi, biết thì biết, càng thật càng tốt.”

Chu Diển rất bất đắc dĩ, mặc dù lúc bắt đầu anh ta nghe lời thiếu gia gọi lão Dương qua, còn nói thiếu gia đột nhiên ngất xỉu, nhưng trên thực tế anh ta cũng không biết rõ là thiếu gia muốn làm gì nữa.

Sau đó, thiếu gia đột nhiên muốn lão Dương đang xem bệnh gọi Lâm Tấn Nhiễm quay về chăm sóc mình, anh ta bỗng nhiên bưng tỉnh.

Chỉ vì thiếu gia muốn Lâm Tấn Nhiễm quay về mà thôi.

Kể từ sau khi biết khoảng thời gian gần đây Tam thiếu gia và Lâm Tấn Nhiễm luôn ở cùng nhau, sắc mặt của thiếu gia rất tệ, bây giờ ra một chiêu thế này có lẽ muốn buộc Lâm Tấn Nhiễm ở bên cạnh.

Chu Diển cạn lời, bắt đầu từ lúc nào Đại thiếu gia Chu gia nhà anh ta lại ấu trĩ như thế... vì một Lâm Tấn Nhiễm đã khiến toàn bộ Chu gia náo loạn.

Chương 26

Lâm Tấn Nhiễm vừa xuống xe liền vội vàng chạy đến phòng của Chu Chính Hiến, lúc đi qua hành lang, cô còn nghe thấy hai người hầu nhỏ giọng thì thầm bàn tán, nội dung là về việc Chu đại thiếu gia bị bệnh làm Hoắc lão phu nhân lo lắng như thế nào.

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm càng thêm thấp thỏm, cô thực sự không muốn nhìn dáng vẻ bị bệnh của anh chút nào.

Phòng của Chu Chính Hiến ở ngay trước mặt, lòng Lâm Tấn Nhiễm như lửa đốt, cho nên lúc đi qua một nam một nữ cô cũng không dừng lại.

Trong chớp mắt đi thoáng qua đó cô chỉ ngược nhìn một cái, nhưng một cái nhìn này cũng gần như để cô biết được hai người này là ai.

Người đàn ông đi qua có mấy phần giống như Chu Chính Hiến, anh tuấn lạnh lùng, bộ dạng đẹp trai lạnh lùng, mà cô gái kia thì xinh đẹp duyên dáng, đôi mắt tinh tế trên gương mặt khiến người ta phải rung động.

Nếu tách hai người này ra thì Lâm Tấn Nhiễm cũng không thể biết là ai, nhưng nếu đi chung với nhau, liên tưởng một chút thì lập tức biết đó là Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc.

Chu Thời Uẩn cũng là bác sĩ, cho nên lúc ở phòng y tế cô nghe những người bên cạnh nói về Nhị thiếu gia nhà họ Chu cũng không ít lần. Mà hiện nay Tô Căng Bắc đang là diễn viên và MC rất nổi tiếng, mặc dù cô rất ít quan tâm tới giới giải trí, nhưng hai người bạn trong ký túc xá lại thường xuyên đề cập tới.

Lúc Lâm Tấn Nhiễm còn nhỏ đã nghe chuyện Chu Thời Uẩn và một vị tiểu thư Tô gia có hôn ước, cho nên bây giờ nhìn thấy hai người họ ở chung với nhau cũng không bất ngờ lắm, có điều cả hai bọn họ đều trở về, có phải là bệnh tình của Chu Chính Hiến rất nghiêm trọng không?

Lâm Tấn Nhiễm vừa suy nghĩ thì bước chân càng nhanh thêm.

Rốt cuộc dừng ở cửa, cô giơ tay gõ, “Cốc cốc cốc.”

Cửa mở, người đi ra là Chu Diển.

“Anh ấy sao vậy?” Lâm Tấn Nhiễm mở miệng hỏi.

Chu Diển mím môi, “Bây giờ vẫn tốt.”

“Để tôi vào xem.”

Chu Diễm tránh ra cho cô vào, đợi sau khi cô vào trong thì tự mình lui ra ngoài, tiện thể còn đóng cửa lại nữa.

Nếu không nhìn lầm, bộ dạng của Lâm Tấn Nhiễm cũng rất gấp gáp, cái này có phải là Lâm Tấn Nhiễm cũng có gì đó với Đại thiếu gia không nhỉ?

Lúc Lâm Tấn Nhiễm bước vào trong thì nhanh chóng che giấu cảm xúc của mình, theo bản năng cô ngược mắt nhìn về chiếc giường cách đó không xa, nhưng trên giường lại trống không...

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, người đâu?

“Sao cô lại đến đây?” Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên ở chỗ ghé sofa.

Lâm Tấn Nhiễm giật mình quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Chu Chính Hiến đang ngồi trên ghé sofa, vừa nãy bởi vì cô quá gấp gáp, cộng thêm ánh đèn quá tối, cho nên cô không phát hiện có người bên cạnh.

Cô cứng người đứng tại chỗ, “Anh không sao hả?”

“Khụ khụ.” Đúng lúc này Chu Chính Hiến ho khan hai tiếng, “Thời Uẩn và Căng Bắc nghe nói tôi bị bệnh nên ngàn dặm xa xôi trở về.”

“Cho nên?” Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Đã là lúc nào rồi, anh còn rời giường tiếp đón người thăm bệnh hả?”

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn cô, “Không sao, tôi đã tốt hơn rồi.”

“Cái gì gọi là tốt hơn rồi, không biết tại sao lại ngất xỉu, tốt ở đâu hả?” Lâm Tấn Nhiễm nhìn dáng vẻ này của anh, đột nhiên cực kỳ tức giận, “Anh nằm xuống cho tôi.”

Sắc mặt Chu Chính Hiến trở nên nghiêm túc, nhưng lúc cô không chú ý thì khoe miệng lại tràn ngập sự vui vẻ, “Thái độ bác sĩ đối xử với bệnh nhân của cô có phải quá tệ rồi không?”

“Anh còn biết tôi là bác sĩ hả?” Lâm Tấn Nhiễm hừ lạnh, “Đêm hôm khuya khoắt còn bắt tôi đến để nhìn anh nhảy nhót tung bưng sao?”

Lâm Tấn Nhiễm càng nghĩ càng tức, “Nằm xuống nghỉ ngơi đi, tôi đi ra ngoài trước.”

Không sao là tốt rồi... Có điều phản ứng của cô hơi quá, có lẽ, dưới cái nhìn của anh thì dáng vẻ bây giờ của cô rất kỳ lạ. Lâm Tấn Nhiễm bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, đẩy cửa muốn đi ra ngoài.

Cô vẫn nên tỉnh táo một chút thì hơn.

“Lâm Tấn Nhiễm, đứng lại.”

Dĩ nhiên Lâm Tấn Nhiễm đã mở cửa đi ra ngoài, cô không nghe Chu Chính Hiến, chỉ đi tới bên cạnh Chu Diễm bảo anh ta đi vào đỡ Đại thiếu gia lên giường. Nhưng cô vừa đi mấy bước, đột nhiên cánh tay bị người ta giữ lại.

Cô quay đầu lại, chỉ thấy đôi mắt Chu Chính Hiến hơi lạnh lẽo, “Ai cho cô đi, cô vào đây cho tôi.”

“Tôi...”

“Bảo cô đến là để cô chăm sóc tôi, không phải để cô đi dạo một vòng rồi về đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Con mẹ nó, anh còn có thể kéo cô? Sức lực còn lớn như vậy?

Đại khái là vẻ mặt Lâm Tấn Nhiễm quá là không thể tưởng tượng nổi, hình như Chu Chính Hiến cũng phát hiện, anh hơi khó chịu nhíu mày lại.

“Anh không sao chứ?” Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm lập tức căng thẳng, cô đưa tay đỡ lấy anh.

Vừa rồi cô nghĩ gì vậy, sao cô có thể nghi ngờ là anh không bị làm sao, Chu Chính Hiến không thể, cũng không cần thiết phải đùa giỡn kiểu này.

“Anh cả.”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lốt vang lên. Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc chiếc váy màu hồng nhạt đứng ở đó, cô ấy khoảng 20 tuổi, khuôn mặt rất đáng yêu.

Chu Chính Hiến khựng lại, nhanh chóng che giấu cảm xúc, “Tổ Oánh, sao em cũng về rồi?”

Lúc này người đến chính là tiểu thư Chu gia Thiệu Tổ Oánh. Hoắc lão phu nhân sinh được hai người con trai, một người con gái, con trai lớn là cha của Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn. Con trai thứ hai có một trai một gái, con gái lớn là Chu Duẩn chính là mẹ của Triều Triều, con trai thứ hai là Chu Duy Ân. mà cô con gái duy nhất của Hoắc lão phu nhân sau khi được gả đi chỉ sinh một đứa con là Thiệu Tổ Oánh.

Thiệu Tổ Oánh thích vui chơi, thường xuyên ở bên ngoài, cũng rất ít khi về Chu gia.

Trong lòng Chu Diễm yên lặng thở dài, lần này làm cho Nhị thiếu gia và Tô tiểu thư cũng trở về thì không nói, thậm chí tiểu thư nhỏ cũng xuất hiện rồi. Ôi...

“Anh cả, quản gia nói anh hôn mê bất tỉnh...”

Chu Chính Hiến nhìn cô ấy một cái, “Bây giờ tỉnh rồi.”

“Hả? Vậy.. vậy anh không sao chứ?”

“Không sao.” Dứt lời, Chu Chính Hiến kéo cánh tay Lâm Tấn Nhiễm rồi dẫn cô vào trong phòng, “Thôi anh vào đây, anh mệt rồi, muốn ngủ.”

Lâm Tấn Nhiễm sợ mình giãy giụa thì sẽ làm anh bị thương, vì vậy cũng ngoan ngoãn đi theo anh vào trong phòng.

“Àm.” Cánh cửa bị đóng lại trước mặt Thiệu Tố Oánh.

Thiệu Tố Oánh yên lặng nuốt nước bọt, “Chuyện gì vậy, không phải là hôn mê bất tỉnh sao, không phải rất nghiêm trọng sao, em thấy tình trạng khá tốt mà.”

Chu Diễm: “...”

“Chu Diễm, xảy ra chuyện gì vậy?” Thiệu Tố Oánh không dám đi hỏi Chu Chính Hiến, đương nhiên muốn Chu Diễm nói rõ ràng.

Chu Diễm, “Chính, chính là đã tốt rồi.”

“Tốt rồi? Chơi trò gì vậy, lúc trước gọi điện thoại còn nói rất nghiêm trọng mà.” Thiệu Tố Oánh nhớ đến cô gái đi cùng với Chu Chính Hiến, “Người vừa này là ai vậy, nếu tôi không nhìn nhầm thì anh cả kéo cô ấy đi à?”

Dứt lời, Thiệu Tố Oánh hít một hơi thật sâu, “Kéo cô ấy đi? Anh cả lại kéo cô ấy! Chuyện gì đây, anh nhất định phải nói rõ cho tôi!”

Chu Diễm ở ngoài cửa có cảm giác khóc không ra nước mắt, người khó nhằn nhất trong Chu gia chính là Thiệu Tố Oánh không sợ trời không đất này, thiếu gia, cậu thực sự đã hãm hại tôi rồi.

Ôi, rốt cuộc là nên thành thật khai báo không nên đây...

Sau khi đóng cửa phòng, Lâm Tấn Nhiễm đỡ Chu Chính Hiến lên giường.

“Người vừa rồi là em gái Thiệu Tố Oánh của anh à?”

“Ừ.” Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, “Cô biết con bé?”

“Nghe người ở đây đề cập qua thôi.” Lúc nhỏ cũng có duyên gặp mấy lần, nhưng lúc đó Thiệu Tố Oánh cũng không thường ở Chu gia, cho nên hai người không thân lắm.

“Cô ấy đã mất công về đây rồi, anh không định để cho cô ấy vào thăm sao?”

“Vừa này không phải đã gặp rồi à?” Chu Chính Hiến liếc cô một cái, bình thản nói, “Thêm nữa, lẽ nào cô muốn một người bệnh như tôi phải xuống giường đón tiếp người tới thăm hả?”

Lâm Tấn Nhiễm ghen hờn, người này vừa mới nghe cô nói là đã bắt chước luôn được à?

Đi tới giường, Lâm Tấn Nhiễm đỡ anh nằm xuống.

Bởi vì một tay của Chu Chính Hiến luôn khoác lên vai cô, bây giờ đột nhiên ngồi xuống mà tay thì không buông ra, cho nên Lâm Tẫn Nhiễm lão đảo bị anh kéo một cái.

Nhưng cũng may cô nhanh tay nhanh mắt, cố gắng chống cơ thể để mình không đè lên người Chu Chính Hiến. Nhưng khoảng cách của hai người lại vì thế mà kéo lại gần nhau.

Theo bản năng, Lâm Tẫn Nhiễm cup mắt nhìn người đàn ông gằn trong gang tấc, khuôn mặt anh như có một loại ánh sáng dịu nhẹ lộng lẫy của ngọc thạch, tinh xảo đẹp đẽ, đương nhiên làm cho người ta không thể rời mắt được.

“Tay cô đỡ hơn chưa?” Anh nhìn cô, đột nhiên hỏi.

Lâm Tẫn Nhiễm cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần, cô mím môi, “Anh buông tay trước đi.”

Chu Chính Hiến ôm lấy vai của cô, bây giờ nghe cô nói câu này hình như mới phản ứng lại được, “Xin lỗi, làm cô đau à?”

Anh buông tay, rút cuộc Lâm Tẫn Nhiễm cũng đứng thẳng lên được, “Không sao, tay tôi tốt hơn nhiều rồi.”

Chu Chính Hiến dựa đầu vào gối, “Vậy cô ngồi bên cạnh đi, lão Dương nói tối nay cô sẽ chăm sóc tôi.”

Lâm Tẫn Nhiễm sững sờ, “... Bác sĩ Dương nói vậy à?”

Chu Chính Hiến cười, “Có lẽ sợ buổi tối tôi lại xảy ra chuyện gì đó, nhưng cô yên tâm đi, thân thể tôi thì tôi tự biết rõ, thực sự thì cô không cần gác đêm ở đây đâu.”

Lâm Tẫn Nhiễm nghĩ, nói chung là trước đó cô cúp điện thoại quá nhanh, bác sĩ Dương còn chưa kịp nói hết câu, “Nếu cần người trông thì để tôi trông là được.”

Chu Chính Hiến nhú mày, “Vậy cô ngồi một chút đi, mệt quá thì cứ về ngủ.”

Lâm Tẫn Nhiễm gật đầu, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn bên cạnh giường của anh, chiếc sofa này có lẽ do có người đến thăm trước đó đã đặt vào. Lâm Tẫn Nhiễm ngồi xuống nhìn anh một cái, “Anh ngủ đi, tôi ngồi đây, sẽ không làm phiền anh đâu.”

Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, ánh mắt có hàm ý không rõ ràng, có điều cuối cùng anh cũng không nói gì, chỉ nằm xuống nhắm mắt lại.

Trái tim Lâm Tẫn Nhiễm hoang mang một lúc lâu, giờ phút này mới dần dần bình tĩnh lại, cô chơi điện thoại một chút, sau đó lại sợ tiếng vang nên dứt khoát nhấn phím tắt âm.

Nhưng thực sự đã quá khuya rồi, thường ngày thì giờ này cô đã chìm sâu vào giấc ngủ, cho nên sau đó cô cũng thực sự chậm rãi ngủ mất.

Nhưng Chu Chính Hiến lại chưa ngủ, anh nghe tiếng động của cô từ lúc bắt đầu cho tới khi hoàn toàn yên tĩnh. Một lúc lâu sau, anh mở mắt, đứng dậy bước xuống giường.

Lúc cô ngủ nhìn rất ngoan ngoãn, hàng lông mi dài cong cong để lại một cái bóng trên da thịt trắng nõn.

Chu Chính Hiến đứng bên cạnh nhìn cô, không biết tại sao, giờ phút này anh lại cảm thấy trong lòng rất yên bình, đó là loại cảm giác thỏa mãn chưa từng có, dường như chỉ cần nhìn cô như vậy thì tâm trạng của anh đã trở nên vui vẻ.

“Ngủ không thoải mái à?” Anh giống như nói chuyện với cô nhưng giọng nói lại nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

Một lúc lâu sau, anh cúi người, đưa tay vòng qua lưng và khuỷu chân của cô, nhẹ nhàng bế cô lên. Thực ra, anh nghĩ có thể sẽ đánh thức cô, bởi vì anh nhớ tính cảnh giác của cô rất cao.

Nhưng lần này cô lại không tỉnh, có lẽ do nửa đêm lôi cô đến đây khiến cô thật sự quá mệt mỏi rồi.

Chu Chính Hiến từ từ đặt cô lên giường, sau khi đắp chăn cho cô, anh khẽ cười, “Không có lý do gì để một người bị thương lại ngồi gác đêm được.”

Chương 27

Sáng sớm, người của Chu gia đến thăm Chu Chính Hiến đều bị Chu Diển cản lại đành phải quay về, hỏi nguyên nhân thì Chu Diển chỉ nói là lão Dương nhắc nhở không ai được quấy rầy Chu Chính Hiến, phải để anh nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng nguyên nhân thật sự cũng chỉ có mình Chu Diển biết, ngày hôm qua sau khi Lâm Tấn Nhiễm bước vào thì không đi ra nữa, cho nên anh ta cũng không biết tình huống bên trong là gì, tùy tiện mở cửa có thể thấy được điều gì không nên thấy thì sao.

Lúc này bên trong phòng, rèm cửa sổ vẫn chưa được kéo ra, ánh đèn mờ tối, giống như là ban đêm vậy.

Lâm Tấn Nhiễm tỉnh lại trong hoàn cảnh yên tĩnh này, cô mở mắt ra, vẫn chưa phản ứng lại được.

Trời còn chưa sáng à?

Cô chậm rãi quay người, co lại trong chăn, nhưng hai giây sau cả người cứng đờ, cô đột nhiên mở to mắt.

Cảm giác này không đúng.... hoàn cảnh không đúng, giường không đúng, hơi ẩm truyền tới từ phía sau càng không đúng!

Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên thông suốt, hôm qua cô tự mình gác đệm cho Chu Chính Hiến, gác đệm làm sao mà gác lên tới trên giường thế này? Trong lòng cô hơi căng thẳng, chậm rãi quay đầu lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy cái cổ như bạch ngọc của người nào đó, đại khái bởi vì áo ngủ tương đối rộng, lúc anh nằm nghiêng còn lộ ra xương quai xanh tinh xảo chói mắt ở dưới cổ. Không biết tại sao trong họng Lâm Tấn Nhiễm hơi nghẹn lại, tầm mắt của cô từ cổ của anh chậm rãi chuyển đến cằm, lại từ cằm chậm chạp chuyển tới đôi môi.

Đôi môi... lại quay về căn phòng này, đột nhiên anh cúi đầu hôn cô, cô còn nhớ, đôi môi của anh mềm mại, hơi lạnh lạnh. Rốt cuộc lần đó trong lòng anh đang suy nghĩ gì khi làm như vậy?

Ánh sáng trong mắt Lâm Tấn Nhiễm hơi lóe lên, không đúng, bất kể là vì lý do gì cô cũng không nên suy nghĩ nhiều.

“Nhìn đủ rồi?” Đột nhiên, giọng nói hơi khàn khàn vang lên, Lâm Tấn Nhiễm ngẩn ra, lúc ngược mắt nhìn mới phát hiện đôi mắt của anh, tỉnh rồi à...

Hàng lông mi dày rậm của anh hơi chớp, trong đôi mắt còn mang theo sự mờ mịt mới tỉnh dậy.

Hai người nhìn nhau ba giây, bốn phía dường như đông cứng lại, thậm chí hình như không khí cũng không chuyển động được.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nói, “... Chu tiên sinh, chào buổi sáng.”

Chu Chính Hiến ừ một tiếng, “Chào buổi sáng.”

“Soàn soạt!” Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm vén chăn lên, cô ngồi dậy, dùng tốc độ cực nhanh xuống giường.

Chu Chính Hiến nhìn hành động cứng ngắc của cô, cố gắng nhin cười, “Hôm qua cô mệt mỏi quá rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm đưa lưng về phía anh, nói chuyện cũng không lưu loát, “Cái, cái gì?”

“Bởi vì quá mệt, cho nên tự giác mò lên giường tìm chỗ thoải mái để ngủ.” Chu Chính Hiến hơi do dự, “Tôi có thể hiểu, nhưng hôm qua tôi đã nói cô mệt mỏi thì có thể về phòng nghỉ ngơi.”

Sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm lúc đỏ lúc đen, cứng ngắc hồi lâu cũng chỉ phun ra vài chữ, “Xin lỗi, tôi không biết tại sao lại....”

Không biết tại sao lại bò lên giường của anh.

Bò lên giường của anh?

Điều này quá thô tục!

Sau lưng có tiếng động lục đục rời giường, tiếp theo Lâm Tấn Nhiễm phát hiện sau lưng có người dựa gần vào cô, “Không sao.”

Người đàn ông phía sau đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô, khẽ nói đầy ẩn ý, “Không làm gì với tôi là tốt rồi.”

Không làm gì... với anh?

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Tôi, tôi đi đến chỗ bác sĩ Dương xem một chút rồi lấy thuốc cho anh.”

Chu Chính Hiến nhìn lỗ tai của người trước mắt ửng hồng, khẽ cong môi, “Ừ, đi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm giống như đang chạy trốn, nhưng vừa ra khỏi cửa thì đã va phải một người.

“Xin lỗi.”

Không có ai đáp lại, Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt, chỉ thấy ánh mắt lạnh nhạt của người đàn ông trước mặt hơi lóe lên tia kinh ngạc, cô ngẩn người, “Tìm Chu Chính Hiến à?”

Chu Thời Uẩn khựng lại một chút, trong nhà này có rất ít người trực tiếp gọi tên của anh trai anh ta như vậy.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn hơi trầm xuống, thực ra anh ta muốn đi tìm Chu Chính Hiến nói chút chuyện, nhưng không ngờ vừa tới đã thấy một cô gái đi từ trong phòng anh trai ra, hơn nữa... trên mặt có hơi đỏ đỏ không bình thường.

Đột nhiên Chu Thời Uẩn nhớ tới lời Tô Căng Bắc nói hôm qua: “Anh trai và người phụ nữ này có quan hệ không bình thường.”

Ồ, xem ra là thật rồi.

Chu Thời Uẩn, “Anh ấy tỉnh rồi à?”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Tỉnh rồi.”

“Tốt.”

“Ừ.”

Không biết vì sao lại lúng túng như vậy, Lâm Tấn Nhiễm ho khan rồi vội tránh đi, “Tôi phải đi lấy thuốc cho Chu tiên sinh, đi trước đây.”

Chu Thời Uẩn khẽ vuốt cằm xem như trả lời.

Lâm Tấn Nhiễm thấy vậy lập tức đi tới hành lang, hai anh em nhà này, tính cách cũng trái ngược nhau thật đấy.

Trong phòng y tế.

“Chị ơi!” Đột nhiên Triệu Triệu nháy ra, “A, chị, chị đeo vòng tay em tặng hả, tốt quá.”

Lâm Tấn Nhiễm nhắc tay lên, “Ừ, Triệu Triệu tặng đương nhiên phải đeo rồi.”

“Vậy sao tôi tặng cô không nhận?” Không biết Chu Duy Ân cũng đi vào từ lúc nào, anh ta cụp mắt liếc một cái, sắc mặt cực kỳ không tốt, “Còn chẳng nhóc này tặng cô lại nhận?”

Triệu Triệu liếc xéo anh ta một cái, “Cậu nhỏ, cậu vẫn ghen với cháu hả?” Nhìn tình huống này thì tuyệt đối không thể để cho cậu nhỏ biết là cái vòng này do cậu lớn mua được, nếu không cậu nhỏ sẽ xé mình ra mất.

Ôi, mình chỉ là một đứa trẻ thôi mà, tại sao lại bị cuốn vào tình tay ba thế này?

“Cháu im miệng đi.” Chu Duy Ân nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, lại nói, “Vết thương của cô sao rồi, hôm qua không phải nói là về trường sao, sao lại quay lại đây?”

“Chu tiên sinh bị bệnh, tất nhiên tôi phải về.”

Chu Duy Ân khựng lại, “Bản thân cô cũng là người bị bệnh, còn quản lý chuyện anh ta làm gì?”

Lâm Tẫn Nhiễm quơ quơ tay, “Tôi đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Tốt rồi cũng không thể vì anh ta mà mệt nhọc được.”

Lâm Tẫn Nhiễm mím môi, hình ảnh sáng nay tỉnh lại từ trên giường của người nào đó xuất hiện trong đầu cô, “Cũng không phải... rất mệt nhọc.”

“Mặc kệ cô, hôm nay tôi sẽ đưa cô đi nghỉ ngơi.” Nói xong, Chu Duy Ân kéo tay Lâm Tẫn Nhiễm.

Đúng lúc này, lão Dương mang bát thuốc từ trong phòng đi ra, “Tẫn Nhiễm, mang bát thuốc này đến phòng Đại thiếu gia đi... Ồ? Tam thiếu gia.”

Lão Dương nhìn cảnh tượng trước mắt thì hơi sững sờ, “Hai người là?”

Lâm Tẫn Nhiễm rút tay khỏi tay Chu Duy Ân, cô nhận lấy bát thuốc trên tay lão Dương, “Không có gì đâu ạ, để cháu đi đưa thuốc.”

“Đưa tôi!” Chu Duy Ân muốn cướp lấy.

Lâm Tẫn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Đừng nghịch nữa.” Chu Duy Ân không chịu buông tay, “Sao cô lại bận tâm đến anh ta như thế, Chu gia không phải chỉ có cô là bác sĩ.”

Đúng, không có cô thì cũng có người khác, nhưng tại sao cô vẫn không yên tâm? Lâm Tẫn Nhiễm cười nhạt, “Tôi là do các người thuê về để chăm sóc anh ấy mà, cậu nói xem.”

Chu Duy Ân nhú mày, “Đưa tôi!”

Lâm Tẫn Nhiễm trầm giọng, “Chu Duy Ân.”

Chu Duy Ân bị cô trừng mắt một cái thì hơi lúng túng, anh ta rời mắt đi, “Để tôi đưa giúp cô, tôi cảm không được sao?!”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

Trong phòng, Chu Chính Hiến dựa vào giường, trên tay cầm một quyển sách tùy tiện lật xem.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Chu Chính Hiến biết lúc này Lâm Tẫn Nhiễm sẽ tới, cho nên dù bận anh vẫn ung dung để sách xuống, đợi cô bước vào.

Nhưng không ngờ người vào đầu tiên lại là một người đàn ông, sắc mặt Chu Chính Hiến trầm xuống, “Sao lại là em?”

Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, “Tôi cũng không muốn là tôi đâu.”

“Anh ta nhất định muốn đi theo tới đây.” Sau đó Lâm Tẩn Nhiễm cũng bước vào, cô nhận lấy bát thuốc từ tay Chu Duy Ân, “Anh ta nói muốn tới hỏi thăm bệnh tình của anh.”

“Nói linh tinh.”

“Nói linh tinh.”

Hai người đàn ông một đứng một ngồi đồng thời phản bác. Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, “Xem ra hai người đều rất hiểu đối phương.”

“Hừ.” Chu Duy Ân đặt mông ngồi xuống ghế sofa, “Nếu không phải cô ở đây thì còn lâu tôi mới đến.”

Chu Chính Hiến lạnh lùng nhìn anh ta, “VẬY BÂY GIỜ EM CÓ THỂ ĐI RỒI, ANH MUỐN YÊN TĨNH MỘT CHÚT.”

“Ồ, vậy anh uống thuốc nhanh lên, tôi đi theo Lâm Tẩn Nhiễm, cô ấy đi thì tôi sẽ đi.”

Chu Chính Hiến thản nhiên nói, “VẬY THÌ XIN LỖI NHÉ, ANH CẦN CÔ ẤY Ở ĐÂY.”

“Cô ấy không có việc gì để làm thì ở phòng anh làm gì, anh nhàm chán quá rồi đây.”

“Phải, rất nhàm chán.” Chu Chính Hiến nhìn Lâm Tẩn Nhiễm một cái, “CÓ BÁC SĨ LÂM Ở ĐÂY CŨNG CÓ THỂ GIẢI SÀU.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh, giải sàu? Cô không có chức năng này.

Có điều cô vẫn quay đầu nói, “Tam thiếu gia, cậu đi trước đi, đúng là bác sĩ Dương bảo ở đây cần yên tĩnh.”

Con tức của Chu Duy Ân nghẹn trong lòng, “VẬY CÔ PHẢI NHANH LÊN ĐÂY.”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi bất đắc dĩ, “ĐƯỢC ĐƯỢC ĐƯỢC, CẬU ĐI RA TRƯỚC ĐI, ĐỢI LÁT NỮA TÔI QUUA TÌM CẬU.”

Vừa nghe Lâm Tẩn Nhiễm cam kết, Chu Duy Ân cong môi cười, anh ta đắc ý nhìn Chu Chính Hiến một cái, “ĐƯỢC, VẬY TÔI ĐI TRƯỚC.” Dứt lời, anh ta mở cửa đi ra ngoài.

Ánh mắt Chu Chính Hiến đầy khó chịu nhìn thẳng vào bóng lưng Chu Duy Ân.

“Thuốc, còn có nước ấm nữa, cầm lấy.” Lâm Tẩn Nhiễm ngồi xuống giường anh, một bộ dáng bác sĩ chuyên nghiệp chân chính.

Sắc mặt Chu Chính Hiến hơi lạnh lùng, “LÁT NỮA CÔ ĐI TÌM NÓ LÀM GÌ?”

Lâm Tẩn Nhiễm thuận miệng nói, “Cũng không có gì, tám nhảm một chút thôi.” Bởi vì nếu vừa rồi cô không nói như vậy thì có lẽ Tam thiếu gia sẽ không chịu đi.

Lông mày Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, “Cô và nó hợp nhau nhỉ?”

“Thực ra cậu ấy không phải là người xấu, chỉ do quá ham chơi, còn hơi khó bảo thôi.” Lâm Tẩn Nhiễm nói rồi cầm bát thuốc đưa cho Chu Chính Hiến, “Bát thuốc còn đang nóng thì uống đi, nếu không thì không có hiệu quả đâu.”

Giờ phút này trong lòng Chu Chính Hiến rất buồn phiền, đâu còn quan tâm đến chuyện thuốc men nữa chứ.

Không phải người xấu, có vẻ cô thật sự hiểu rất rõ Chu Duy Ân?

Không biết tại sao, anh cảm thấy Lâm Tẩn Nhiễm đối xử với em trai anh không bình thường, cô luôn luôn là người lạnh nhạt, nhưng trước mặt Chu Duy Ân dường như đều khá vui vẻ. Lẽ nào suy nghĩ trước đó của anh là sự thật, cô có ý với em trai anh?

Nghĩ đến chuyện này, tâm trạng Chu Chính Hiến cực kỳ tệ.

Lâm Tẩn Nhiễm cho rằng vốn phải đợi một lúc lâu, nhưng không ngờ bình thường một bát thuốc phải lèo nhèo rất lâu đã được anh uống xong hết rồi. Cô ngăn người, “Thuốc hôm nay không đáng sao?”

Chu Chính Hiến không trả lời.

Lâm Tẩn Nhiễm hơi khó hiểu, vừa ngồi bên giường cất bát thuốc đi vừa nói, “Quả là hiếm thấy, tôi còn cho rằng màu sắc của thuốc lần này sẽ càng đáng hơn lúc bình thường chứ.”

“Đáng hay không cứ thử sẽ biết.” Đột nhiên Chu Chính Hiến nói.

“Hả?” Tay của Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, nghiêng đầu nhìn anh.

Mà trong một giây nhanh như chớp này, cô chỉ thấy anh đột nhiên tiến tới, cúi đầu cắn môi cô.

“...” Lâm Tẩn Nhiễm sợ hãi, cô nhanh chóng phản ứng lùi ra sau, nhưng hình như anh lại biết cô sẽ làm như vậy, một tay giữ sau gáy cô, một tay ôm lấy eo cô kéo cô lại gần anh.

Lâm Tẩn Nhiễm va vào lồng ngực của anh, mà lúc này anh cũng không cắn môi cô nữa, ngược lại bắt đầu chuyển sang hôn. Động tác của anh mềm mại nhưng lại kịch liệt, giống như một cạm bẫy dụ dăng, khiến Lâm Tẩn Nhiễm biết rõ phía sau là nguy hiểm nhưng lại bắt đầu dần dần lưu luyến.

“Đáng không?” Anh hơi lui ra, hơi ấm khi nói chuyện phả vào mặt cô.

Lâm Tẩn Nhiễm run rẩy, “Anh điên rồi.”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Thật không?”

Lông mi Lâm Tấn Nhiễm khẽ run, “Rót cuộc anh... đang làm gì thế?”

“Xoạt!” Vừa dứt lời, đột nhiên cô cảm thấy trời đất quay cuồng. Lúc cô còn đang kinh ngạc thốt lên một tiếng thì đã bị anh bế lên rồi vững vàng ném xuống giường.

Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, phản ứng đầu tiên là giãy giụa, cô đã từng tập một số chiêu thức phản kích, tự nhận đối phó với đàn ông bình thường không có vấn đề gì, huống hồ người đàn ông trước mắt còn là một người bệnh.

Nhưng không ngờ cô vừa mới đưa tay lên đã bị anh giữ tay lại, anh lập tức giữ chặt tay cô trên định đầu. Lâm Tấn Nhiễm tròn mắt, thế mà cô không tránh được?!

“Không phải hỏi tôi đang làm gì sao, để tôi trả lời cô.” Giọng nói của Chu Chính Hiến vang lên bên tai cô, một giây sau, anh lại hôn lên môi cô.

“Chu Chính Hiến... um...” Lúc cô nói chuyện, đầu lưỡi của anh đã trượt vào, giống như là theo bản năng, anh chính xác tìm thấy lưỡi của cô, cùng dây dưa với cô.

Khuôn mặt Lâm Tấn Nhiễm đỏ ửng, cô có thể tránh đi nếu đủ nhẫn tâm, cô còn có thể cắn đầu lưỡi của anh thật mạnh. Nhưng... cô không hề làm gì cả.

Vào giờ phút này, cô cảm thấy người trước mắt không phải là Chu Chính Hiến hòa nhã dịu dàng như bình thường, không phải là Chu Chính Hiến đeo mặt nạ giả tạo, càng không phải là Chu Chính Hiến nham hiểm giả dối luôn thích trêu chọc cô. Anh lúc này là anh mà cô chưa từng biết, bất kể trước kia hay bây giờ, đây đều là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng này của anh.

Tim đập nhanh đến nỗi muốn văng ra khỏi lồng ngực, tay bị anh giữ chặt siết lại thành nắm đấm, cô hơi sợ, nhưng lại giống như có cảm giác say đắm. Sạch sẽ, mát lạnh, còn mang theo một chút đắng của thuốc Đông y, những thứ này thì ra đều là anh.

Anh đã từng là người cô yêu sâu đậm.

Vì tức giận cho nên mới đột nhiên không thể bình tĩnh được nữa. Ban đầu chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng bây giờ lại không thể buông tay được, môi của cô thơm ngọt khác thường, bởi vì cơ thể hai người gần nhau nên dường như anh còn có thể ngửi được mùi thơm thoang thoang trên người của cô. Anh tự nhận mình luôn kiềm chế được bản thân, nhưng lúc này có cảm giác dường như bất cứ lúc nào anh cũng có thể mất khống chế.

“Cốc cốc cốc.” Đột nhiên cửa phòng có người gõ cửa, hai người trên giường đều cứng đờ.

“Anh cả, anh đang nghỉ ngơi hả? Anh hai muốn em nói với anh là báo cáo kiểm tra ở bệnh viện cho biết Tô Căng Bắc không mang thai.” Ngoài cửa

truyền tới giọng nói của Thiệu Tố Oánh, “Ôi, em còn tưởng Chu gia chúng ta lại có thể có thêm một thằng nhóc yêu quái nữa chứ, thất vọng quá đi mất.”

Đại khái bởi vì sự xuất hiện của Thiệu Tố Oánh khiến Chu Chính Hiến bất ngờ, cho nên Lâm Tẫn Nhiễm vừa dùng sức một cái đã đẩy anh ngã sang bên cạnh. Lâm Tẫn Nhiễm nhanh chóng bò từ trên giường xuống, “Tôi đi mở cửa.”

“Đợi đã.” Trong giọng nói Chu Chính Hiến còn mang theo sự khàn khàn truyền tới từ phía sau.

Bước chân của Lâm Tẫn Nhiễm dừng lại, đôi môi bị hôn đến nổi đỏ bừng hơi mím lại.

Sau đó, giọng nói kiềm chế của Chu Chính Hiến lại vang lên lần nữa, “Tóc rối rồi, sửa sang lại một chút rồi đi.”

Lâm Tẫn Nhiễm

Chương 28

Lâm Tẫn Nhiễm mở cửa đi ra ngoài, Thiệu Tố Oánh ở ngoài cửa ngăn người, “Ồ?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn cô ấy một cái, “Tìm anh ấy à? Vào đi.”

Thiệu Tố Oánh hít một hơi thật sâu, “Tôi đến để mật báo, hai người có chuyện muốn nói... thì cứ tiếp tục đi!”

Lâm Tẫn Nhiễm bình tĩnh nhìn cô ấy, “Chúng tôi có thể có chuyện gì chứ.”

Thiệu Tố Oánh nuốt một ngụm nước bọt, “Ồ? Chuyện của hai người tôi nói ra không tốt đâu.”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

“Ôi, tôi nghe nói chị là bác sĩ chăm sóc anh ấy, chị tên là Lâm Tẫn Nhiễm đúng không?” Thiệu Tố Oánh đột nhiên tiến đến gần, khẽ nói, “Từng có bạn trai chưa, anh cả của tôi là người thứ mấy, chị thích anh ấy nhiều không?”

Lâm Tẫn Nhiễm yên lặng nhìn cô ấy vài giây, “Tránh ra đi, tôi còn có việc.”

“Ôi ôi ôi, đợi đã mà, tôi muốn tìm hiểu chị một chút, lỡ như chị cũng là đồ mê trai giống như Tô Căng Bắc thì sao?”

Tô Căng Bắc? Đồ mê trai? Lâm Tẫn Nhiễm cảm thấy hơi buồn cười, vừa muốn nói gì đó liền nghe giọng nói của một cô gái từ phía trước truyền đến, “Lúc cô nói xấu người khác có thể nhỏ giọng một chút không?”

Một người đi đến từ đằng xa trên hành lang.

Trên người cô gái nọ mặc sườn xám, vô cùng xinh đẹp, phong thái duyên dáng, trên cánh tay trắng nõn mềm mại còn có một con mèo béo đang nằm úp sấp.

Người đó chính là vị hôn thê của Nhị thiếu gia Chu gia, Tô Căng Bắc.

“Nhỏ giọng một chút?” Thiệu Tố Oánh liếc cô ấy một cái, “Chu gia này còn có ai không biết chị cực kỳ mê trai chứ?”

“Muốn mê trai cũng phải có đối tượng để mê chứ, tôi có Chu bảo bối nhà tôi rồi.” Tô Căng Bắc vô cùng khinh bỉ nhìn Thiệu Tổ Oánh, “Cô đó, cô có người để mê không?”

Thiệu Tổ Oánh tức giận, “Tô Căng Bắc!”

Tô Căng Bắc cong môi khẽ cười rồi quay sang nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Xin chào, tôi là Tô Căng Bắc.” Cô ấy vô cùng cố gắng giơ một tay ra, Lâm Tấn Nhiễm cúi đầu nhìn một cái, đưa tay cầm lấy tay của cô ấy, “Xin chào, Lâm Tấn Nhiễm.”

“À!” Ánh mắt của Tô Căng Bắc nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng tổng kết một câu, “Thì ra anh cả thích kiểu này, ánh mắt cũng tốt thật đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, “Khen tôi thì tôi nhận, nhưng Chu Chính Hiến thích kiểu này... thì độ chân thực còn chờ khảo sát.”

“Không cần khảo sát, hoàn toàn là sự thật.” Tô Căng Bắc tiến lại gần, gian xảo nói, “Lẽ nào hai người còn chưa ở bên nhau?”

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, cô không biết rõ tại sao hai người này đều cho rằng cô và Chu Chính Hiến có gian tình. Tuy nói... lúc này hơi quá mức.

“Không có.”

Tô Căng Bắc và Thiệu Tổ Oánh nhìn nhau một cái, hít một hơi thật sâu, “Vậy lời vừa rồi đều là tôi tùy tiện đánh rắm thôi.”

Thì ra còn đang thả thính!

“Meo meo.”

Con mèo béo trong lòng Tô Căng Bắc khẽ kêu một tiếng, Lâm Tấn Nhiễm cúi đầu nhìn, chỉ thấy đôi mắt đen láy của con mèo béo kia đang nhìn cô không chớp mắt.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nói, “Cô nuôi mèo phúc hậu thật đấy.”

Tô Căng Bắc thản nhiên lên tiếng, “Cô có thể nói thẳng là nó béo.”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Ồ.”

“Ồ Đồng à, mà xem mà đi, ai cũng nói là mèo béo đấy, mỗi ngày mèo còn thích ỷ lại vào tao mà không chịu đi bộ nữa.”

“Béo một chút cũng dễ thương mà.” Lâm Tấn Nhiễm nói.

“Phải, rất dễ thương, nhưng béo quá rất dễ bị bệnh, Chu bảo bối nói rồi, nó cần phải vận động nhiều.”

Lâm Tấn Nhiễm nháy mắt một cái, phản ứng một lúc mới khó khăn ghép ba chữ “Chu bảo bối” này lên người của Nhị thiếu gia Chu Thời Uẩn lạnh lùng ít nói kia.

“Quãng thời gian trước con mèo này luôn theo chúng tôi, có điều gần đây tôi phải đi công tác nên Ô Đòng phải ở lại Chu gia, nếu cô có thời gian cũng có thể chơi với nó một chút.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Nó do Chu gia nuôi à?”

“Phải, nó là mèo của mẹ Chu Thời Uẩn, à cũng là mẹ của anh cả nữa.”

“Thì ra là vậy.”

Tô Căng Bắc thả Ô Đòng xuống, sau đó nở nụ cười xấu xa với Lâm Tấn Nhiễm, “Quá nặng rồi, không ôm nổi nữa.”

“Meo meo!” Con mèo nào đó không phục kêu lên một tiếng.

Tô Căng Bắc, “Kêu cái gì hả, không chịu nhận mình béo à?”

“Meo...”

Buổi tối trở về phòng, Lâm Tấn Nhiễm ngã nhào trên giường.

Trước đó, sau khi từ phòng Chu Chính Hiến đi ra, cô không trở về nữa, cũng có lẽ do không dám, hoặc cô biết trong lòng mình đang rối loạn. Không thể phủ nhận lúc anh hôn cô, cô không có tâm lý bài xích, thậm chí... sâu thẳm trong lòng cô còn rất vui sướng.

Lâm Tấn Nhiễm giơ tay che mắt, trên môi là một nụ cười khổ, làm sao bây giờ, vốn bản thân cho rằng mình đã sớm quên rồi, nhưng ai ngờ đến gần anh sẽ lại yêu anh lần nữa.

Đây là chấp niệm trong lòng sao?

Mặt khác, anh có ý với cô sao? Nếu không sao ba lần bốn lượt anh lại hôn cô chứ, cô nghĩ cô hơi hiểu anh rồi, tuy anh là kẻ hai mặt nhưng không phải là người tùy tiện.

Nhưng, thích thì sao chứ...

Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm hơi hâm mộ người phụ nữ ôm con mèo hôm nay, Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn thật tốt, hai bên đều có tình cảm với nhau, môn đăng hộ đối. Mà cô và Chu Chính Hiến chẳng có cái nào giống nhau.

Ở nơi có phong cách cổ xưa và truyền thống như Chu gia thì môn đăng hộ đối quan trọng hơn bất kỳ cái gì. Bọn họ giống như vương tôn quý tộc thời cổ đại, chi phí ăn mặc đều có kiểu mẫu chính xác, duyên phận ba đời còn phải ghép thành đôi ngày sinh tháng đẻ nữa. Không có bối cảnh thân phận thì tuyệt đối không có khả năng bước vào một tấc đất của Chu gia.

Lúc trước, chính ở chỗ này người đó đã nói với cô, ông nói, “Nhiên Nhiên, Đại thiếu gia là trụ cột của Chu gia chúng ta, tương lai cậu ấy sẽ có một tiểu thư gia thế bối cảnh xứng với cậu ấy, con hiểu không?”

Lúc đó tuy cô còn nhỏ, nhưng tâm trí lại rất trưởng thành, cô hiểu lúc đó cha nói như vậy là muốn nhắc nhở cô, hàm ý của ông là cô và anh sẽ không ở bên nhau được.

Mà lúc đó cô không tin, cô cho rằng chỉ cần anh thích cô thì cô sẽ có khả năng, cái gì mà môn đăng hộ đối, lẽ nào thứ này còn có thể chia rẽ hai người thích nhau hay sao?

Nhưng ai có thể ngờ, sau đó niềm tin của cô cũng vỡ vụn. Một ngày nọ, khi cô trốn ra sau hòn núi giả nghe được lời anh nói với Chu Diển, anh nói, cô còn nhỏ, sao anh có thể rung động với một đứa bé chứ.

Lúc đó cô khổ sở bao nhiêu thì bây giờ cũng đã quên rồi, điều duy nhất còn tồn tại trong đầu chỉ có một câu nói, thì ra anh không thích cô.

Đây được gọi là nhân quả luân hồi sao? Đã muộn nhiều năm như vậy, hình như rút cuộc anh cũng thích cô.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nở nụ cười lạnh, Chu Chính Hiến, anh thật sự muốn chơi sao, nếu anh xác định thì tôi sẽ chơi cùng.

Thích chính là thích, không thể bên nhau cả đời cũng không sao, ngược lại trên thế giới này vốn không một ai có thể bên cạnh cô cả đời được. Nếu hưởng thụ hình như cô cũng không thiệt thòi gì.

Có điều lần này cô tuyệt đối không muốn chìm vào quá sâu nữa.

Ngày hôm sau, trên đường đến phòng y tế Lâm Tấn Nhiễm nhìn thấy một nam một nữ đang lằng nhằng, cô đi đến gần mới phát hiện đó là Chu Duy Ân và Thiệu Tố Oánh.

“Anh ba, anh làm âm ỉ gì thế, chuyện hai người bọn họ liên quan gì tới anh?”

“Em buông ra, tên kia giả bệnh lừa người, mấy người còn giúp anh ta?”

Thiệu Tố Oánh rất mệt mỏi, “Ôi trời, những điều em vừa nói chỉ là giả thôi, sao anh cả lại có thể giả bệnh chứ?”

“Giả? Rõ ràng anh nghe thấy em và Tô Căng Bắc tám chuyện rất vui vẻ mà, sao nào, anh vừa tới em đã thay đổi rồi à?”

“Em...em, dù sao anh không thể đi nói lung tung với Lâm Tấn Nhiễm được.”

Lâm Tấn Nhiễm nghe hai người nói thì trong đầu lập tức trống rỗng. Chu Chính Hiến không bị bệnh? Anh ấy giả vờ?

Shit, diễn giống như thật vậy.

Chu Duy Ân, “Anh phải đi nói, tên này muốn để Lâm Tấn Nhiễm chăm sóc anh ta đúng không, đồ bỉ ổi!”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, vì muốn để cô chăm sóc?

Thiệu Tố Oánh vẫn hết lời khuyên can, “Anh ba, sao anh kích động như vậy, không phải anh...”

“Lâm Tẩn Nhiễm!”

Bỗng nhiên Chu Duy Ân phát hiện Lâm Tẩn Nhiễm ở gần đó, lời nói của Thiệu Tố Oánh bị cắt ngang, cũng men theo ánh mắt của anh ta nhìn qua, sau khi nhìn thấy Lâm Tẩn Nhiễm thì trong lòng Thiệu Tố Oánh oán thâm một tiếng, rắc rối rồi...

Chu Duy Ân lập tức chạy tới chỗ cô, “Lâm Tẩn Nhiễm, tôi nói cô này, Chu Chính Hiến...”

“Tôi đến phòng y tế lấy thuốc cho anh ấy, đợi lát nữa rồi nói.” Lâm Tẩn Nhiễm vỗ vỗ vai anh ta, vòng qua anh ta đi về phía trước.

“Nhưng...” Chu Duy Ân đuổi theo cô, “Tôi nói này, anh ta vốn không có bị bệnh...”

“À, không sao.” Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, “Dù có bệnh hay không cũng đều phải uống thuốc mà.”

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm bung thuốc đến phòng của Chu Chính Hiến, một gã sai vặt nói cho cô biết Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn đang ở vườn hoa, vì thế cô lập tức chuyển hướng đi tới vườn hoa.

Sau khi đến, Lâm Tẩn Nhiễm mới phát hiện trong này ngoại trừ hai người Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn, Thiệu Tố Oánh, Tô Căng Bắc, Chu Diễm, còn có cậu nhóc Triều Triều cũng ở đây nữa.

Lúc này Chu Chính Hiến đang ngồi trên xe lăn, bộ dạng kia, có lẽ là mọi người đẩy anh tới đây tản bộ một chút.

“Đều ở đây à, thật khéo.” Chu Duy Ân không biết từ khi nào đã qua đây, lúc đi ngang qua Lâm Tẩn Nhiễm rất tự nhiên cầm lấy bát thuốc trong tay cô bung qua. Anh ta đi tới cầu thang, dùng lực đặt bát thuốc xuống bàn, “Bị bệnh lâu như vậy còn chưa khỏi, sao thuốc này chẳng hiệu quả chút nào vậy?”

Thiệu Tố Oánh hít một hơi thật sâu, anh ba anh hãy bỏ qua cho em đi, giả vờ không biết chuyện này có được không, “Lúc trước tôi bị ốm cũng rất lâu mới khỏi, chắc do cơ địa.”

Nói xong, Thiệu Tố Oánh bị Chu Duy Ân trừng mắt một cái, vì vậy cô đành yên lặng không nói.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn Chu Chính Hiến một cái, ánh mắt người nào đó cũng nhìn cô, tầm mắt hai người giao nhau, cô hơi nhíu nhíu mày.

Chu Chính Hiến, Oscar nợ anh một cái tượng đấy.

“Chị ơi chị! Chị nhìn Ô Đồng này, rất dễ thương, chị qua đây chơi cùng đi.” Đúng lúc này, Triều Triều ở trên đình đang trêu Ô Đồng hung phấn vẫy tay với cô.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn qua, chỉ thấy Ô Đồng nhảy nhót tung bưng tròn cậu nhóc, mà Triều Triều không biết một đuôi theo nó.

Đột nhiên, Ô Đồng nhảy từ trên đình xuống dưới, Triều Triều đi theo phía sau rõ ràng không phục, đưa tay muốn bắt cái đuôi của nó.

Trong đình đều vây bằng ghế dựa, vốn cũng có lan can, nhưng Triều Triều lại kích động đứng trên một cái ghế nhảy xuống, nửa người đều ngã ra bên ngoài.

“Triều Triều!”

Triều Triều ở trong đình chạy qua chạy lại, đúng lúc cách bọn họ khá xa. Lúc Chu Duy Ân trầm giọng gầm lên, Triều Triều đã “Á” một tiếng ngã xuống. Đình không cao, thế nhưng một đứa bé ngã xuống không gãy xương mới là lạ.

Trong nháy mắt trong lòng mọi người đều hoảng hốt! Bất ngờ hơn là không nghe tiếng động cậu nhóc ngã xuống truyền đến, mà chỉ có tiếng va chạm rất khó chịu.

Thiệu Tố Oánh chạy đến lan can nhanh nhất, đợi đến lúc cô nhìn thấy tình huống mới thở phào một hơi, “Ôi làm đi sợ chết khiếp, Triều Triều, cái thằng nhóc chết tiệt này!”

“Tấn Nhiễm, cô không sao chứ?” Tô Căng Bắc cũng chạy tới chỗ lan can nhìn xuống.

“Không sao.” Lâm Tấn Nhiễm ngẩng đầu cho bọn họ một ánh mắt yên tâm, sau đó đặt Triều Triều xuống, “Lần sau không cho phép làm vậy nữa.”

“Xin lỗi chị...vừa nãy em muốn bắt Ô Đồng thôi.”

“Em cho rằng em là mèo sao? Ô Đồng có thể nhảy còn em thì không!” Lâm Tấn Nhiễm liếc xéo cậu bé một cái, “Còn may là không cao, nếu không chị bị em đè chết mất.”

Triều Triều cào cào tóc sau gáy, “Em...em không dám nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm vỗ vỗ đầu nó, muốn từ dưới đất đứng lên. Vừa nãy lúc ngàn cân treo sợi tóc, cô không hề suy nghĩ đã trực tiếp chạy qua đỡ lấy Triều Triều, bởi vì quán tính tăng thêm lực, hai chân cùng quỳ trên mặt đất, tiếng va chạm lúc nãy là bắt nguồn từ đầu gối của cô..

Vốn cảm thấy không sao, nhưng lúc Lâm Tấn Nhiễm muốn đứng lên mới phát hiện hình như không đứng lên nổi.

“Chị, chị sao vậy, có phải bị thương rồi không ạ?” Giọng nói hoảng hốt của Triều Triều truyền tới. Lâm Tấn Nhiễm xua xua tay muốn nói không có gì, nhưng lời còn chưa nói ra đã bị người ta nhắc bổng lên.

“Ố?” đột nhiên cô quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Chu Chính Hiến đã từ trên đỉnh đi xuống, anh dứt khoát bế cô lên, vẻ mặt tối sầm, “Lâm Tấn Nhiễm, cô lại điên rồi phải không?”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, sau đó khẽ cười một tiếng, “Chu tiên sinh, bị bệnh mà tại sao lại bỏ xe lăn ra đây đỡ tôi rồi?”

Chương 29

Chu Chính Hiến không lên tiếng, ánh mắt nhìn sang đầu gối của cô. Đầu gối sưng đỏ bị rách da, vết thương bị đá cửa vào nên có máu chảy ra, nhìn qua rất đáng sợ.

“Ôi!” Triều Triều ở bên cạnh cũng thấy được, lập tức khóc lớn, “Chị ơi, chị có đau không, hu hu hu, Triều Triều sai rồi....”

Lâm Tấn Nhiễm vỗ vỗ vai của Chu Chính Hiến, “Anh thả tôi xuống đi.”

Nhưng người phía sau không có ý động đậy, Lâm Tấn Nhiễm hết cách, không thể làm gì khác hơn đành dùng tư thế này vỗ vỗ đầu của Triều Triều, “Em đừng khóc, vết thương nhỏ thôi mà.”

Triều Triều nức nở, “Nhưng chảy máu rồi.”

“Thực sự không sao mà...”

Lâm Tấn Nhiễm còn chưa nói hết lời, đã nghe người ôm mình cực kỳ lạnh lùng nói, “Triều Triều, tự đến thư phòng phạt đứng, đợi lát nữa cậu sẽ cho người qua trông chừng.”

Triều Triều mới vừa khóc nhỏ lại, thì lại càng khóc lớn hơn, “Hu hu hu... biết rồi ạ...”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Sắc mặt của Chu Chính Hiến rất khó coi, trực tiếp ôm lấy Lâm Tấn Nhiễm đi ra khỏi vườn hoa. Một người hầu yên phận cúi đầu đứng chờ ở một bên, sau khi Chu Chính Hiến đi ngang qua lại lén lút ngẩng đầu nhìn mấy lần, Đại thiếu gia... ôm một cô gái?

Chờ chút, không phải Đại thiếu gia bị bệnh sao?

“Tôi đi xem xem!”

“Anh ba!” Thiệu Tổ Oánh kéo Chu Duy Ân lại, “Lúc này anh đừng đi làm bóng đèn nữa, Lâm Tấn Nhiễm đã có anh cả ở đó là đủ rồi.”

“Em nói cái gì? Anh là bóng đèn? Chu Chính Hiến mới là bóng đèn của anh và Lâm Tấn Nhiễm đó!” Lời này vừa nói ra, những người khác trong đình đều nhìn anh ta. Tô Căng Bắc ồ một tiếng, nhướn mày Chu Thời Uẩn, “Không phải chứ Chu bảo bối... nhà các anh còn có vở kịch như thế này à?”

Ánh mắt của Chu Thời Uẩn cũng trầm xuống, anh ta có thể nhìn ra anh cả thích Lâm Tấn Nhiễm, nhưng Chu Duy Ân... thằng nhóc này chắc là cố tình làm âm ỉ thôi, ai cũng biết nó thích nhất là đối nghịch với anh cả mà.

“Uống trà.” Chu Thời Uẩn đưa cho Tô Căng Bắc một chén trà. Tô Căng Bắc nhấp một ngụm, “Ha ha, xem ra hoa đào của Lâm Tấn Nhiễm nhiều thật đấy, anh cả có thể phải tốn chút tâm tư rồi.”

Chu Thời Uẩn cười lạnh một tiếng, “50 bước cũng đừng cười 100 bước.”¹

(1) 50 bước đừng cười 100 bước: sai lầm giống như thì đừng nên cười nhau.

Tô Căng Bắc, “???”

Chu Chính Hiến trực tiếp ôm cô đến phòng của anh, trên đường đi, tư thế của hai người nhận được vô số ánh mắt của người khác,

Sau khi thả cô trên ghế sofa, Chu Chính Hiến muốn đi ra cửa gọi người, nhưng anh vừa đứng lên thì bị Lâm Tấn Nhiễm kéo lại, “Phòng anh có một hòm thuốc nhỏ, dùng mấy thứ trong đó là được rồi.”

Chu Chính Hiến nhú mày, “Tôi đi gọi lão Dương.”

“Chuyện nhỏ thế này không nên phiền bác sĩ Dương đâu, hơn nữa bản thân tôi cũng là bác sĩ mà.” Lâm Tấn Nhiễm chỉ chỗ cho anh, “Ở đó đó, đi lấy đi.”

Chu Chính Hiến yên lặng một lúc rồi vẫn nghe lời. Sau khi anh mang hòm thuốc tới lại tự mình ngồi trước mặt cô, lấy thuốc khử trùng bên trong ra.

Lâm Tấn Nhiễm cũng không cản anh, hai tay ôm trước ngực nhìn anh.

Chu Chính Hiến lấy tăm bông rồi thấm một chút nước khử trùng, từng chút từng chút rửa vết thương cho cô, “Đau không?”

Lông mày khê nhú của Lâm Tấn Nhiễm bởi vì câu nói này của anh mà buông lỏng một chút, “Không đau.”

Tay của Chu Chính Hiến khựng lại, ngược mắt nhìn cô, “Cô bướng bỉnh cái gì?”

“Anh cảm thấy tôi đang bướng bỉnh sao?” Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Một chút vết thương này không gọi là đau đâu.”

Chu Chính Hiến híp mắt lại, “Vết thương như thế nào mới làm cho cô cảm thấy đau?”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, giọng nói trở nên lạnh lùng, “Tôi cũng không biết nữa.”

Bởi vì đã từng quá đau, cho nên cảm thấy không có gì đáng khó chịu nữa.

Lông mày dần dần nhú lại, trong lòng của Chu Chính Hiến tràn ngập sự nghi ngờ, dường như người con gái trước mắt là một lớp sương mù, khiến anh rất tò mò, rốt cuộc quá khứ của cô ra sao...

“Đừng nhú mày, chỉ là đầu gối bị thương thôi, tôi cũng không chết mà.” Lâm Tẫn Nhiễm rướn người về phía trước, đưa ngón tay day day mi tâm của anh.

Chu Chính Hiến sững sờ, ngược mắt nhìn cô.

Tay của cô đặt trên mi tâm anh nhẹ nhàng day day, đôi môi mỏng khẽ mở, “Chu tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một câu hỏi không?”

Ánh mắt của Chu Chính Hiến trầm xuống, “Hỏi đi.”

“Anh đang theo đuổi tôi sao?”

Không khí yên tĩnh trong vài giây, gương mặt Chu Chính Hiến không cảm xúc nhưng khóe miệng hơi cong lên, anh cụp mắt tiếp tục xử lý vết thương của cô, “Sao vậy, phát hiện ra rồi hả?”

Lâm Tẫn Nhiễm sững sờ, đúng là không ngờ anh lại trực tiếp thừa nhận như thế, “Ừ... nghe Thiệu Tổ Oánh và Chu Duy Ân nói là anh giả vờ bị bệnh, mục đích là vì muốn lừa tôi quay về, Chu tiên sinh, tôi cần anh phải tốn sức lực lớn như vậy sao?”

Chu Chính Hiến chậm rãi nói, “Ý của em là, anh không cần tốn nhiều sức lực em cũng sẽ ở lại bên cạnh anh à?”

Lâm Tẫn Nhiễm do dự, lúc mở miệng lại hơi tùy tiện, “Thực ra chỉ cần Chu tiên sinh hi sinh sắc đẹp nhiều một chút thì tôi cũng có khả năng trúng chiêu đó.”

“Thật không?” Chu Chính Hiến ngược mắt.

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn đôi mắt sâu thẳm đen kịt như mực của anh, yếu ớt gật gật đầu.

Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng, anh để tấm bông và thuốc khử trùng xuống, đột nhiên đứng lên đưa tay kéo cô vào trong lòng ngực của mình.

Lâm Tẫn Nhiễm không phản ứng kịp, chỉ theo bản năng đưa tay chống trước ngực của anh. Một giây sau, bên tai của cô nóng lên, chỉ cảm thấy anh dựa vào sau tai cô nói, “Vậy để anh thử xem nhé.”

Anh giữ cổ của cô, cúi xuống chạm vào môi cô, không phải hôn, không phải hôn mê, mà là cắn. Lâm Tẫn Nhiễm bị đau, mà trong khoảnh khắc này đầu lưỡi lạnh lạnh của anh nhân cơ hội trượt vào trong miệng cô, dịu dàng day day, làm cho cô không thể nào lùi bước được.

Môi lưỡi cuốn lấy nhau, anh cọ xát từng chút từng chút. Lâm Tấn Nhiễm có thể cảm thấy anh đang cố gắng giữ lấy tay của cô, mà đôi môi trêu chọc mút vào lại mang theo chút ác ý, rõ ràng là anh có ý tứ xâm lược.

Tay của Lâm Tấn Nhiễm chống trước ngực anh dần dần nắm lại thành quyền, một mặt cô nhắc nhở bản thân không nên quá say mê, mặt khác lại theo bản năng rơi vào trong vòng xoáy dịu dàng của anh. Mập mờ lại kiêu diễm, cô chỉ có thể cảm thấy tất cả các giác quan đều tập trung trên môi hết rồi, rất nóng bỏng, rất tê dại, so với những lần hôn trước càng khiến cô rung động hơn.

Một lúc lâu sau, anh tách ra, nhưng vẫn không buông tay đang đặt trên cổ cô, như có như không ma sát da thịt mềm mại, “Đây có được coi là hi sinh sắc đẹp không?”

Lâm Tấn Nhiễm thở dốc, khuôn mặt cô đỏ bừng, cô nhìn anh, thấy ánh mắt anh đã khôi phục sự bình tĩnh, khóe môi của cô cong lên, “Miễn cưỡng chấp nhận.”

Chu Chính Hiến nhìn cô chăm chăm, giờ phút này đôi môi luôn nhạt màu của cô lại trở nên tươi đẹp ửng ửng, sau nụ hôn vừa rồi, dư vị lưu lại phối hợp với đôi mắt lạnh lùng của cô càng khiến người ta phải rung động.

Chu Chính Hiến cup mắt, cố gắng nhịn cảm giác nóng nóng ở yết hầu xuống, “Chỉ miễn cưỡng thôi sao, xem ra anh làm chưa đủ rồi.”

“Chu tiên sinh, theo đuổi con gái không thể nóng vội được.” Lâm Tấn Nhiễm chống cằm, nhìn anh lại cầm tấm bông giúp cô xử lý vết thương, “À, đúng rồi, anh từng theo đuổi con gái chưa? Em là người thứ mấy vậy?”

Chu Chính Hiến hơi dừng lại, “Em cho rằng anh thường theo đuổi người khác lắm sao?”

Lâm Tấn Nhiễm gật gật đầu đồng ý, “Cũng phải, dựa vào điều kiện của anh còn không phải giống như hoàng đế thời cổ đại sao, ngoắc ngoắc tay, lật thẻ bài, một đồng con gái nguyện ý bò lên giường của anh. Em nói đúng không? Á...”

Chu Chính Hiến buông lỏng tay, “Còn biết đau à?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh một cái, rõ ràng là anh cố ý dùng sức như thế mà, không phải cô chỉ ví dụ anh là hoàng đế thôi sao? Còn không đúng hả?

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy Chu Chính Hiến có vài thủ đoạn trêu chọc người ta, đột nhiên cô nhớ tới lúc trước cùng anh đi dự tiệc, lúc đó anh ngầm thả thính qua lại với Quý Hàm, dịu dàng như nước, tuy sau đó thẳng thừng ném đi mất, nhưng lúc bắt đầu thực sự đã lừa con gái nhà người ta ngoan ngoãn vâng lời.

“Cô không ở trong phòng nghỉ ngơi mà ngồi ở đây làm gì?” Đột nhiên đằng sau truyền tới tiếng của một người đàn ông, Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại, chỉ thấy Chu Diển dẫn theo một người hầu đứng sau lưng cô, mà trên tay người hầu nọ còn cầm hộp đồ ăn rất lớn.

Chu Diển thấy cô nhìn sang liền giải thích, “Thiếu gia đang ở phòng khách tiếp khách, cậu ấy bảo tôi qua đây đưa bữa trưa cho cô.”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Đặc biệt bảo anh tới sao? Cái này đúng là không biết dùng người tài đúng chỗ mà.”

Chu Diển khẽ cười, ra hiệu cho người phía sau mang cơm nước vào phòng của cô, “Cũng không được coi là không biết dùng người tài đúng chỗ, cô cứu Triều Triều mà, còn phải cảm ơn rất nhiều.”

Đương nhiên, Chu Diển còn chưa nói hết lời: Quan trọng hơn là thiếu gia thích, nếu là người cậu ấy thấy quan trọng thì ai dám xem thường.

“Ngồi đi.” Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm vỗ vỗ vị trí bên cạnh cô.

Chu Diển hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

“Anh đi theo anh ấy lâu lắm rồi à?” Ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm nhìn về nơi xa xa, khẽ hỏi.

Chu Diển gật đầu, “Từ khi còn nhỏ đã đi theo thiếu gia rồi.”

“Vậy đối với anh mà nói thì nhất định anh ấy rất quan trọng.”

“Phải, rất quan trọng, nhưng không phải chỉ đối với tôi, mà đối với mỗi người Chu gia, cậu ấy rất quan trọng.” Chu Diển dựa lưng vào ghế ngồi, tiếp tục nói, “Thiếu gia là trung tâm của Chu gia, cũng coi như là trụ cột tinh thần của mỗi người.”

Lâm Tấn Nhiễm hơi cong môi, “Các người đều rất kính trọng anh ấy.”

“Phải, gia nghiệp Chu gia kế tục trăm năm, mỗi đời nhất định đều phải có một người quản lý Chu gia, thiếu gia là con trai trưởng của đời này, cho nên vốn cậu ấy phải kế tục gia nghiệp. Nhưng bởi vì trước đó phu nhân mang thai thiếu gia uống nhầm thuốc, cho nên thiếu gia sinh ra đã có thể chất khác với người thường, rất dễ bị bệnh, nhưng... cậu ấy không để bất kỳ ai thất vọng cả.”

“Thật không?”

“Ừ, từ nhỏ đã rất chăm chỉ học hành, lúc người khác chơi đùa, cậu ấy lại ở trong thư phòng... mọi người đều nhìn thấy cậu ấy từng bước từng bước đi tới tận bây giờ, từ lúc cậu ấy tiếp nhận Chu gia đến nay, Chu gia càng ngày càng lớn mạnh. Cho nên, mỗi người ở Chu gia được che chở sinh sống đều rất kính trọng thiếu gia.”

Ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm hơi dao động, “Cũng phải, anh ấy rất tốt, rất đáng để người khác kính trọng.”

Chu Diển khẽ cười một tiếng, “Bảo vệ cậu ấy là điều mà người Chu gia chúng tôi nên làm, người thừa kế mỗi đời trực hệ của Chu gia đều là tín ngưỡng trong lòng của mọi người, bởi vì có cậu ấy thì hàng ngàn người mới có cuộc sống tốt đẹp hơn.”

“Ừ, tín ngưỡng.” Lâm Tấn Nhiễm xoay đầu nhìn Chu Diển, “Tôi hiểu chấp niệm này của Chu gia các người.”

Chu Diển, “Hả?”

“Không nói mấy điều nặng nề này nữa, nói một chút về bản thân anh đi.” Lâm Tấn Nhiễm chóng cằm, gương mặt tràn ngập vẻ xảo quyệt, “Từ nhỏ đến lớn thiếu gia nhà anh đã thích bao nhiêu người rồi, nói một chút đi, tôi sẽ không nói với anh ấy đâu.”

Chương 30

Chu Diễm ngẩn người, “Cô, cô hỏi tôi vấn đề này... không tốt lắm đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, “Có gì mà không tốt, sao vậy, kinh nghiệm của anh ấy có thể thành lập đội bóng đá luôn rồi hả?”

“Nói vậy, thiếu gia không phải loại người đó.” Chu Diễm nghiêm túc, nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại nói, “Tuy để che đậy với lão phu nhân nên giả vờ có mấy người, cũng vì chuyện làm ăn mà lừa mấy người nữa... nhưng chỉ là đùa chút thôi, thực sự cậu ấy vẫn chưa thích ai.”

Lâm Tấn Nhiễm, “À, nói vậy cũng là người từng trải rồi.”

“Cái gì mà người từng trải... trước đây trong lòng thiếu gia vẫn luôn có một người, làm sao sẽ coi trọng mấy cô gái kia được... Ôi.”

“Anh nói, trong lòng anh ấy đã từng có người.”

Chu Diễm cứng đờ, “Tôi, tôi nói vậy sao?” Chết rồi, lỗ miệng rồi.

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Anh nói rồi, anh nói lúc trước là khi nào?”

Chu Diễm cười gượng, “Nếu không cô đừng hỏi nữa, ngược lại cũng là chuyện cũ thôi mà.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Anh sợ cái gì, dù tôi biết cũng sẽ không làm sao cả, chỉ là tò mò thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn qua thì nói không sao cả, trong lòng lại có cảm giác phiền muộn kỳ lạ, cũng không biết hình dáng người con gái anh đã từng thích như thế nào nữa.

Chu Diễm ho nhẹ một tiếng, “Hay tôi đi trước nhé.”

“Anh đợi đã!” Lâm Tấn Nhiễm kéo tay anh ta, “Nếu anh không nói với tôi, tôi sẽ đi nói với anh ấy là anh đề cập tới cô gái kia trước mặt tôi.”

Chu Diễm sững sờ, nhất thời rất bất lực, “Cô nhóc này, sao lại khó đối phó như thế chứ?”

Chu Diễm lớn hơn cô vài tuổi nên gọi như thế cũng không bất ngờ, nhưng hai người lại bởi vì cách xưng hô này mà hơi ngây người. Một người là bởi vì người trước mắt này là người Chu Chính Hiến thích, cho nên phát hiện xưng hô này hơi thất lễ. Người còn lại là bởi vì từng có lúc anh ta cũng gọi cô như vậy.

“Cô buông tay ra trước đi.”

“Không buông.” Lâm Tấn Nhiễm nhẹ nhàng nói, “Anh ngồi xuống đi, ngồi xuống tôi sẽ buông tay.”

Chu Diễm háng giọng, “Được rồi được rồi, tôi nói là được chứ gì, nhưng cô tuyệt đối không được đề cập trước mặt thiếu gia đâu đấy, hãy, không chỉ thiếu gia, những người khác cũng không được luôn.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Tại sao?”

Lại một lần nữa Chu Diễm ngồi xuống vị trí đó, anh ta nhìn cô một cái, vẻ mặt hơi trầm xuống, “Cô gái đó đã mất rồi.”

Ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm hơi nheo lại, tim đột nhiên đập mạnh hơn, “Anh nói... cô ấy chết rồi?”

“Ừ, đã 10 năm rồi.” Chu Diễm nhìn về phía xa xa, vẻ mặt rất nặng nề, “Thực ra lúc đó tôi cũng không biết thiếu gia thích cô ấy, tôi nghĩ rằng bản thân thiếu gia cũng không rõ ràng nữa... Dù sao cậu ấy lớn hơn cô ấy rất nhiều tuổi, lúc trước cũng không quá tin là bản thân lại thích một cô nhóc vị thành niên được. Nhưng sau khi cô ấy mất tôi mới biết, có thể thiếu gia đã sớm đặt cô ấy trong lòng mình, chỉ là bản thân không biết thôi.”

Chu Diễm tự nói một mình, giống như đang chìm vào hồi ức. Anh ta không phát hiện tay của cô gái ngồi bên cạnh cầm cốc nước hơi run run, “Cô ấy... chết như thế nào?”

“Động đất.”

“Lúc đó thiếu gia và cô ấy ở cùng với nhau, chỉ là chú của tôi phải cứu thiếu gia nên không kịp cứu cô ấy và em gái cô ấy.” Chu Diễm sụp mắt, cố gắng che đậy cảm giác nóng nóng trong hốc mắt, “Sau khi thiếu gia tỉnh lại đi tìm cô ấy giống như phát điên lên, mọi người không ngăn cản cậu ấy được, không thể làm gì khác đành đi cùng, nhưng lúc đó vẫn còn động đất, trong đó không an toàn. Thiếu gia trên đường đi tìm người mà bị thương, sau đó hôn mê rất lâu... Nói chung, cuối cùng cũng không thể cứu được hai cô gái đó.”

“Choang” tiếng thủy tinh vỡ tan, Chu Diễm tỉnh lại từ trong hồi ức, bỗng nhiên anh ta nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Sao lại vỡ cốc rồi, ôi ôi ôi, cô đừng nhặt, để tôi kêu người dọn dẹp.”

Tay muốn nhặt mảnh vụn thủy tinh của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, gương mặt trắng bệch của cô làm người ta không nhìn rõ cảm xúc, “Ừ, tôi không cầm chắc thôi.”

“Không sao.” Chu Diễm đứng lên gọi người tới, nhưng anh ta vừa đi một bước liền dừng lại, “Hôm nay tôi... nói hơi nhiều, nhưng cô không cần để ý đến cô ấy, dù sao đã rất nhiều năm trôi qua rồi.”

“Sao tôi lại để ý chứ?” Lâm Tấn Nhiễm đưa lưng về phía Chu Diễm, một giọt nước mắt lớn to bằng hạt đậu rơi thẳng xuống mu bàn tay, nhưng giọng nói của cô lại vẫn như bình thường, “Tôi cũng không phải là ai của anh ấy mà.”

Chu Diễm mím môi, thiếu gia cô đơn nhiều năm như vậy cũng nên có một người ở bên bầu bạn với cậu ấy rồi, tuy anh ta không biết rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm có thể ở bên thiếu gia hay không, nhưng trong lòng anh ta cảm thấy cô rất tốt.

“Ngược lại cô nghe xong thì cứ quên đi, đại khái là cũng lâu lắm rồi tôi không nhắc đến cô ấy, cho nên đột nhiên nói hơi nhiều... tôi đi trước đây.”

Lâm Tấn Nhiễm không đứng lên, chỉ nói, “Được.”

Chu Diễm đi được một đoạn sau đó quay đầu lại, cô gái cách đó không xa đang ngồi trên ghế, bóng lưng yên tĩnh của cô lại mang một vẻ rất cô đơn.

Đôi mắt anh ta nhìn xuống những mảnh thủy tinh vỡ vụn dưới chân cô, khẽ nhíu mày. Phải nhanh chóng kêu người dọn dẹp thôi, không thì cô sẽ giẫm vào mảnh vỡ mất.

Lâm Tấn Nhiễm không biết cô ngồi ở đó bao lâu, lúc có người đến dọn dẹp mảnh thủy tinh cô vẫn còn ngồi vững như núi. Sau khi rơi một giọt nước mắt, cô liền hốt hoảng nhìn về phía trước, trong đầu trống rỗng, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Đã lâu lắm rồi cô không còn khóc nữa, cô đã quên mất bắt đầu từ khi nào cô biến thành người lạnh lùng không bao giờ khóc, cũng cảm thấy không thứ gì có thể đáng để cho cô khóc.

Nhưng vừa nãy, cô nghe thấy lúc động đất anh vì từng tìm cô mà bị thương nặng, nghe được lúc anh đã từng thích cô, những sự tủi thân sâu trong lòng đột nhiên dâng lên, cô rất muốn khóc một trận, nhưng sau một giọt nước mắt thì lại cực kỳ khô khốc.

Lâm Tấn Nhiễm, mày nhìn xem, đây chính là người luôn ở trong lòng mày đó, tuy anh ấy cách mày rất xa, nhưng trong lòng lại có mày.

Có phải mày cảm thấy rất hài lòng không?

Mấy ngày sau.

“Lâm Tấn Nhiễm đâu?” Trong thư phòng, Chu Chính Hiến ngược mắt hỏi Chu Diễm.

Chu Diễm đáp, “Ở trong phòng y tế.”

Chu Chính Hiến cau mày, “Cô ấy đi đến đó làm gì, không phải bảo cô ấy nghỉ ngơi sao?”

“Cô ấy nói cô ấy không quý giá như vậy.” Chu Diễm nói, “Nếu thiếu gia muốn gặp cô ấy thì đợi một chút, mấy phút nữa cô ấy sẽ mang thuốc qua đây.”

Vừa dứt lời anh ta bị Chu Chính Hiến nhìn chăm chăm, “Ai nói tôi muốn gặp cô ấy?”

Chu Diễm hí mắt đầy bí hiểm, khẽ cười ha ha rồi bình tĩnh rời mắt đi.

Chu Chính Hiến: “...”

Một lát sau, Chu Diễm lại nói, “Thiếu gia, ngày kia là 12 tháng 5.”

Trầm mặc hồi lâu, lông mày Chu Diễm hơi nhíu lại, anh ta ngược mắt nhìn Chu Chính Hiến. Chỉ thấy người ngồi sau bàn làm việc đang cầm bút, chỉ là cái bút đó dừng lại ở trên tay anh, không hề nhúc nhích.

“Tôi biết rồi.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng.

Chu Diễm, “Vậy năm nay vẫn đi Tứ Xuyên ạ?”

Chu Chính Hiến cười yếu ớt, nụ cười này có chút dụ dỗ, “Hàng năm vào thời điểm này đều đến thăm cô ấy, năm nay nếu không đi, cô nhóc đó nhất định sẽ không vui đâu.”

Chu Diễm mím môi, bắt đầu từ năm 2008, mỗi năm, cứ vào ngày 12 tháng 5 Chu Chính Hiến đều sẽ đi Tứ Xuyên, bất kể có chuyện gì quan trọng đều sẽ không ảnh hưởng đến hành trình này của anh.

Mọi người đều biết, anh làm vậy bởi vì ngày 12 tháng 5 là thời điểm động đất lần đó, cũng là... ngày giỗ của Chu Nhiên và Chu Nhuế.

“Vâng, vậy tôi đi chuẩn bị một chút.”

“Được.”

Chu Diễm đi tới cửa, sau khi đi được mấy bước anh ta đột nhiên dừng lại, “Thiếu gia.”

Chu Chính Hiến nhìn anh ta, đợi anh ta nói tiếp.

Chu Diễm hí mắt lại, “Cậu thực sự thích Lâm Tấn Nhiễm à?”

Thấy Chu Chính Hiến không nói gì, Chu Diễm hơi do dự, “Ở bên thiếu gia nhiều năm như vậy rồi, thực ra cậu đã không chỉ là người tôi đi theo để bảo vệ, cũng đã trở thành người bạn quan trọng trong lòng tôi. Tôi hy vọng có thể thấy cậu thực sự buông bỏ được quá khứ.”

Buông bỏ được cô gái kia, cũng từ đây có thể buông bỏ được cơn ác mộng đó.

Tay Chu Chính Hiến khẽ run, anh cụp mắt, “Ừ, tôi thực sự thích cô ấy.”

Chu Diễm thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau đã thấy Chu Chính Hiến nở nụ cười cay đắng, “Cậu nói xem, nếu cô nhóc đó biết thì có trách tôi không?”

Vô tình bị Lâm Tấn Nhiễm hấp dẫn, vô tình thích cô ấy. Không giống như lúc còn trẻ do dự và mộng lung, lần này anh xác định và khẳng định.

Anh yêu một người, vì vậy chậm rãi buông bỏ quá khứ.

“Cốc cốc cốc.” Đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Chu Diễm vừa muốn mở miệng nói đã nhanh chóng im lặng, anh ta nhìn Chu Chính Hiến một cái, quay người đi ra mở cửa.

“Cô tới rồi.” Chu Diễm thấy Lâm Tấn Nhiễm trước cửa thì trong lòng hơi phức tạp.

Lâm Tấn Nhiễm bưng bát thuốc gặt đầu, “Đang bận à?”

Chu Diễm lắc đầu, “Không có, vào đi, thiếu gia đang đợi cô.”

Chu Diễm mở cửa cho cô, đợi sau khi cô vào rồi tự mình đóng cửa đi ra.

“Hôm nay mang cho anh loại mứt Vân Thanh thường mua này, cho nên đừng tiếp tục bắt bẻ nữa.” Lâm Tấn Nhiễm để đồ xuống, đứng bên cạnh nói.

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn bát thuốc, tiện thể nhìn đầu gối của cô, “Đầu gối còn đau không?”

“Băng bó rất tốt, khử trùng cũng rất khá, đã không sao rồi.”

“Lát nữa quay về còn phải làm việc sao?”

“Nếu không thì sao nào?” Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Anh mời em tới đây để em ăn không ngồi rồi à?”

Chu Chính Hiến nhíu mày, đột nhiên đứng lên, lấy một cái ghế ở bên cạnh ra, “Ngồi xuống đi.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn chỗ ngồi đặt ngang hàng bên cạnh anh, “Lát nữa em còn có việc, không ngồi đâu, anh không cần khách sáo.”

“Có chuyện thì để cho người khác làm đi.” Chu Chính Hiến cắt ngang lời cô, “Em biết em do anh mời tới, vậy chắc em cũng biết nên nghe ai. Bây giờ anh mời em ngồi xuống, hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn trời lờm một cái, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh, “Nếu kim chủ đã mở miệng, em từ chối thì có vẻ không biết tự lượng sức mình rồi.”

Chu Chính Hiến cười lạnh, hàm ý kia rõ ràng là vậy, em hiểu rõ là tốt rồi.

Chu Chính Hiến trầm mặc uống hết bát thuốc, cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của Lâm Tấn Nhiễm, cũng ăn mấy miếng mứt.

Lâm Tấn Nhiễm cứ ngồi như vậy nhìn anh ăn uống, trong thư phòng rất yên tĩnh chỉ có tiếng ma sát của bát đĩa. Đột nhiên cô nghĩ, ngồi ở đây như vậy cũng khá tốt, ném những chuyện lộn xộn sang một bên, chỉ có hai người bọn họ thôi.

“Nhìn đủ chưa?” Đột nhiên Chu Chính Hiến liếc nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm cười cười, “Diện mạo Chu tiên sinh như Phan An ¹, mới một chút như thế làm sao mà nhìn đủ chứ, ngài quá coi thường bản thân mình rồi.”

(1) Phan Nhạc, tên tự là An Nhân, đời sau quen gọi là Phan An, người Trung Mưu, Huỳnh Dương. Ông nổi tiếng là một nhà văn thời Tây Tấn và là một đại mỹ nam.

Chu Chính Hiến cong môi cười, “Ồ?”

Lâm Tấn Nhiễm nháy mắt một cái, “Vội lại anh để em ngồi trong đây, không phải để em nhìn anh sao?”